

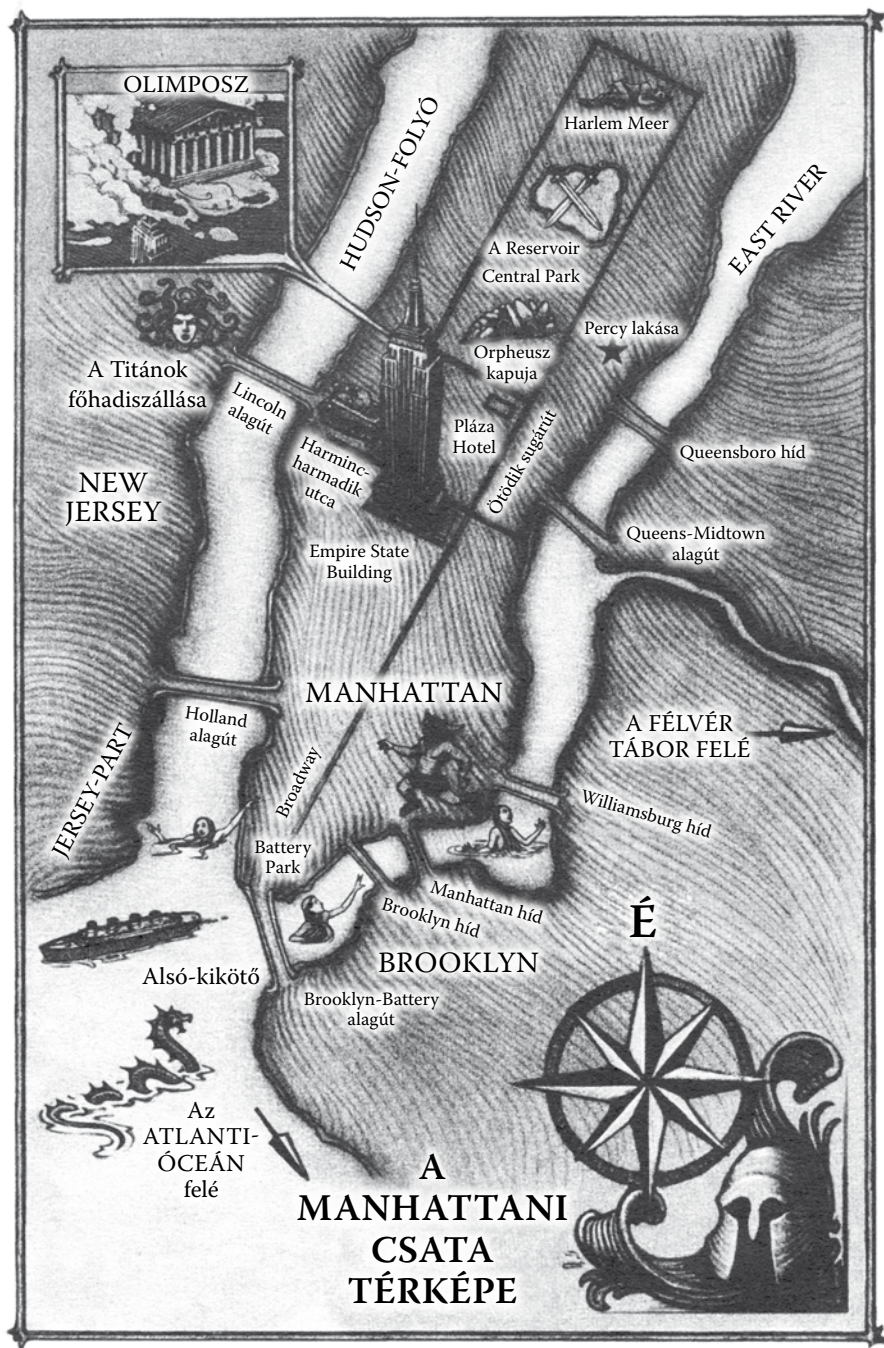
RICK RIORDAN

AZ UTOLSÓ OLIMPOSZI

★ Stephenie Meyer ajánlásával

RICK RIORDAN
AZ UTOLSÓ OLIMPOSZI
PERCY JACKSON ÉS AZ OLIMPOSZIAK

RICK RIORDAN

AZ UTOLSÓ
OLIMPOSZI

PERCY JACKSON ÉS AZ OLIMPOSZIÁK

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2012

*Mrs. Pabstnek, nyolcadik osztályos angoltanáromnak,
aki elindított az írás útján*

I. EGY BOMBASZTÍKUS HAJÓÚT

A világvége az autóm motorháztetején landoló pegazussal kezdődött.

Addig egészen kellemesen telt a délután. Mivel még nem töltöttem be a tizenhatot – egy hét választott el a jeles dátumtól –, nem ülhettem volna volán mögé, de amikor anyámmal és Paullal, a nevelőapámmal, valamint a barátommal, Rachellel leugrottunk a Déli-partra, Paul kölcsönadta egy időre a Priusát.

Tudom, most azt gondoljátok, hogy micsoda felelőtlenség volt ez tőle és blablabla, de Paul tudta, ki vagyok. Látott démonokat aprítani, és kiugrani egy felrobbanó iskola ablakán. Tudta, hogy a vezetésnél veszélyesebb dolgokat is műveltem már.

Szóval Rachel és én ott robogtunk a parton azon a forró augusztusi napon. Rachel lófarokba kötötte vörös haját, és egy fehér pólót viselt a fürdőruhája fölött. Eddig csak szakadt és festékes cuccokban láttam, de most úgy ragyogott, mint egy zsák aranydrachma.

– Ó! Itt állj meg! – kérte.

Megálltunk egy szirten az Atlanti-óceán fölött. A tenger mindig a szívem csücske volt, de aznap különösen szép arcát mutatta. Zölden csillogó, sima tükrét mintha apám a mi kedvünkért csendesítette volna le.

Ha még nem említettem volna, apám Poszeidón, tehát igazán nem eshetett nehezére.

– Ami a meghívást illeti... – mosolygott rám Rachel.

– Ja... igen.

Megpróbáltam lelkesnek hangzani. Rachel meghívott a St. Thomas-i nyaralójukba kerek három napra. Nem sok hasonló meghívással dicsekedhettem. A családom nyári vakáció alatt egy Long Island-i lepattant bungalóban eltöltött hétvégét értett kölcsönfilmekkel és hideg pizzával. Rachel a családjával a Karib-szigetekre invitált.

Ami azt illeti, igazán rám fért volna egy kis pihenés. Életem legkeményebb nyara állt mögöttem. Csábított az ötlet, hogy pár napra kikapcsolódhatok.

Ugyanakkor bármikor beüthet a ménkö. Készenlétben kellett állnom, és csak a parancsra vártam. De a legnyomasztóbb a közelgő születésnapom volt, ugyanis a prófécia szerint a tizenhatodik életévemet betöltve mindenféle rossz dolog bekövetkezhet.

– Percy, tudom, hogy nem a legjobb az időzítés, de azt hiszem, számodra nem létezik olyan, hogy *megfelelő* időpont.

Ebben igaza volt.

– Szeretnék menni, csak... – kezdtem.

– A háború.

Bólintottam. Nem szerettem halandóknak a háborúról beszélni, de Rachel úgyis tudott róla. Ellentétben a többi halandóval, átlátott a Kődön – azon a mágikus függönyön, amely a halandók szemét megtéveszti. Láta a szörnyeket. Találkozott néhány félis-tennel, akik a titánok és szövetségeseik ellen küzdöttek. Ott volt velünk a múlt nyáron, amikor a feldarabolt Kronosz valaki más testében feltámadt szarkofágjából. Azzal, hogy a Titánisten szeme közé vágta a műanyag fésűjét, egy életre kivívta a tiszteletemet.

Kezét a karomra tette.

– Csak gondolkozz rajta, rendben? Még maradunk néhány napot. Az apám... – csuklott el a hangja.

– Nehéz vele?

Rachel undorodva rázta a fejét.

– Próbál *kedves* lenni hozzám, de ez még rosszabb. Azt akarja, hogy ősztől iratkozzam be a Clarion Hölgyakadémiára.

– Oda, ahová az édesanyád is járt?

– Egy idétlen lányiskola a New Hampshire-i milliomos csemetéknek, ahol mást se tanítanak, csak etikettet. El tudsz képzelni engem egy ilyen suliban?

Valóban elég képtelen ötletnek tűnt. Rachel benne volt több utcai művész-projektben, etette a hajléktalanokat, tüntetést szervezett a nedvszívó harkályok megmentéséért, és más hasonló dolgokat művelt. Soha nem láttam még kosztümben. Nehezemre esett elképzelni, ahogy etikettet tanul.

Felsóhajtott.

– Abban bízok, hogy a kedvességétől majd büntudatom támad, és beadom a derekam.

– Gondolom, ezért egyezett bele abba is, hogy magatokkal vigyetek nyaralni...

– Igen... De *nagy szívességet* tennél vele. Ha eljönne, akkor egy kicsit elviselhetőbb lenne. És valamiről beszélni is szeretnék veled... – hallgatott el hirtelen.

– Miről? Annyira fontos, hogy el kell mennünk egészen St. Thomasig, hogy szóba kerüljön?

– Egyelőre felejtsd el – biggyesztette le az ajkát Rachel. – Képzeljük azt, hogy egy hétköznapi pár vagyunk, akik elkocsikáztak az óceánhoz, és élvezik egymás társaságát.

Biztos voltam benne, hogy valami aggasztja, de bátor mosolyt erőltetett az arcára. Lobogó tűzre hasonlított a haja a napfényben.

Azon a nyáron sok időt töltöttünk együtt. Nem tudtam megmagyarázni, miért, de minél rosszabbra fordultak a dolgok a táborban, annál többször hívtam fel Rachelt, hogy elszökhessek

vele egy kicsit kifújni magam. Emlékeztetnem kellett magam arra, hogy létezik egy olyan világ, a halandók világa, ahol nincsenek szörnyek, akik engem bokszzsáknak képzelnek.

– Benne vagyok. Legyen ez egy hétköznapi pár hétköznapi délutánja.

Rachel bólintott.

– Tegyük fel, hogy a fiú és a lány kedvelik egymást... csak a fiú túlságosan nyuszi ahhoz, hogy megcsókolja a lányt...

– Ó...! – Úgy éreztem magam, mintha Apolló szent hollója lennék: lassú, buta és vörös. – Ööö...

Nem akartam megjátszani az érzéketlent. Rachellel sokkal bensőségebb volt a viszonyom, mint... más lányokkal. Nem dolgoztatott meg, nem kellett figyelnem a szavaimra, sem azon filozofálni, vajon mire gondolhat. Rachel önmagát adta. Mindig kimutatta, amit érez.

Az első csók végül is nem csattant el. A rózsaszínű ködtől csak akkor vettem észre az égből lesikló testet, amikor négy pata dobban a Priuson: BANG-RECCS-CSATT!

Helló, főnök! – szólalt meg egy hang a fejemben. – *Jó kis verda!*

Fekete Péter, a pegazus, régi barátom volt, így hát megpróbáltam nem haragudni rá, amiért patái nyomán szabályos kráterek keletkeztek a motorháztetőn, de valami azt súgta, a nevelőapám már nem lesz ilyen elnéző...

– Fekete Péter, te meg mit keresel itt? – sóhajtottam, de ekkor megláttam, ki ül a hátán, és rádöbbsentem, hogy a napom hátralévő része nem lesz „sétagalopp”.

– Helló, Percy!

Charles Beckendorf a Héphaisztosz-bungaló vezetője volt. A szörnyszülők vele ijesztgették szörnygyerekeiket. Nagydarab afroamerikai srác hullámmzó izmokkal, aki minden nyáron a kovácsműhelyben izzadt. Két évvel idősebb nálam, és a tábor legjobb

fegyverkovácsának hírében állt, és volt egy pár zseniális találmánya. A múlt hónapban egy görögtűzbombát helyezett el egy távolsági busz végében, amely szörnyeket szállított keresztül-kasul az országban. Amikor az első hárpia lehúzta maga után a klotyót, Kronosz egy egész légióval lett szegényebb.

Beckendorf harci öltözetet viselt. Fekete katonai nadrágot, bronz mellvértet harci sisakkal, derekán kardot. Vállán robbanószeres táskája lógott.

– Eljött az idő? – kérdeztem.

Komoran bólintott.

Gombóc nőtt a torkomba. Tudtam én, hogy bekövetkezik... he-
tek óta tervezzük, mégis, azt reméltem, sosem jön el ez a pillanat.

Rachel Beckendorfra nézett.

– Szia!

– Szia! Beckendorf vagyok. Te meg bizonyára Rachel. Percy említette, hogy... Szóval már beszélt rólad.

Rachel felvonta a szemöldökét.

– Valóban? Örülök neki! – Ezután Fekete Pétert vette szemügyre. A pegazus türelmetlenül kapálta patáival a Prius motorháztejtét. – Ha jól sejtem, most meg kell mentenetek a világot.

– Valahogy úgy – helyeselt Beckendorf.

A parancs, az parancs. Rachelre meredtem.

– Megmondanád anyámnak, hogy...

– Persze. Gondolom, nem lesz meglepve. És kimagyarázom a motorháztejtét is.

Hálásan bólintottam. Biztosra vettem: ez volt az első és egyben az utolsó alkalom, hogy Paul kölcsönadta nekem az autóját.

– Sok szerencsét! – puszilt meg Rachel, mielőtt felocsúdhattam volna. – Menj, félvér, vadássz nekem szörnyeket!

Utolsó képem az róla, hogy keresztbe font karral a Prius anyósüléséből figyeli, ahogy Beckendorf és én egyre feljebb körözünk az

égen. Azon tűnődtem, hogy Rachel vajon mit akarhatott elmondani, és hogy elég sokáig élek-e ahhoz, hogy megtudjam.

– Ugye, Annabethnek ne meséljem el, kivel láttalak és milyen körülmények között?

– Az istenekre! Eszedbe ne jusson! – motyogtam.

Beckendorf kuncogott, miközben magasabbra emelkedtünk az Atlanti-óceán fölött.

Már majdnem sötét volt, amikor megláttuk a célpontot, a horizont szélén derengő *Androméda Hercegnőt* – egy sárga és fehér fényekkel kivilágított hatalmas luxushajót. Messziről úgy tűnt, mintha csak egy sétahajó lenne, nem pedig a Titánisten főhadiszállása. De ha közelebb értél, észrevehetted a hatalmas orrdísz: egy sötét hajú, tógát viselő, leláncolt, rémült arcú görög szüzet, aki mintha iszonyodna a búzló szörnyektől, amiket szállítani kényszerül.

Görcsbe rándult a gyomrom, amikor újra megláttam a hajót. Már kétszer is majdnem otthagytam a fogam az *Androméda Hercegnőn*. És a hajó most egyenesen New Yorkba tartott.

– Tudod, mi a dolgod, ugye? – kiáltotta túl Beckendorf a szelet.

Bólintottam. New Jersey hajógyárában már többször elpróbáltuk álló hajókon. Tudtam, milyen kevés időnk lesz. De azt is tudtam, hogy csak így előzhetjük meg Kronosz invázióját.

– Fekete Péter, tegyél le a legalsó szinten!

Azonnal, főnök! Ember, de rühellem ezt a hajót!

Három évvel ezelőtt Fekete Péter ezen a hajón raboskodott, én és a barátaim segítettünk neki megszökni róla. Biztos voltam benne, hogy előbb hagyná „Én kicsi pónim”-stílusban befonni a farkát, mint hogy újra vissza kelljen térnie.

– Ne várj ránk! – utasítottam.

De főnök!

– Bízz bennem! Egyedül is kijutunk!

Fekete Péter összecsucskta szárnyait, és fekete üstökösként siklott a hajó felé. Szél füttyült a fülem mellett. A hajó felsőbb emeletein szörnyek örködtek – kígyónők, pokolkutyák, óriások és telkhinek, ember- és kutyaszerű tengeri démonok. Olyan gyorsan suhantunk, hogy egyikük sem vett észre. A hajó alsó fedélzetét céloztuk meg, ahol Fekete Péter kiterjesztett szárnyakkal könnyedén letett bennünket. Felkavarodott gyomorral másztam le a hátáról.

Sok szerencsét, főnök! Aztán nehogy lóeledelként lássalak viszont! – Öreg cimborám ezekkel a szavakkal búcsúzott el tőlem, aztán eltűnt az esti égen. Kivettem zsebemből a tollamat, levettem a kupakját, és Árapály felvette valódi alakját: egyméteres, mennyei bronzból készült kard lett, halálos pengéje felderengett a szürkületben.

Beckendorf egy papírdarabot húzott elő a zsebéből. Először térképnek hittem, de kiderült, hogy egy fénykép. Az alkonyat fényében Aphrodité lányának, Silena Beaugardnak mosolygós fotóját nézte. Múlt nyáron kezdtek járni, de a többiek már évek óta cikizték őket: „két szerelmes pár, mindig együtt jár”. A veszélyes küldetések ellenére Beckendorf ezen a nyáron boldogabb volt, mint valaha.

– Viszontlátod, ne aggódj! – biztattam.

Egy másodpercig kételkedve nézett rám, aztán felöltötte jól ismert, magabiztos mosolyát.

– Arra mérget vehetsz! Gyerünk, és csináljunk robbantott csir-két Kronoszból!

Beckendorf ment elől. Egy keskeny folyosón elértük a szervizlétrát, éppen úgy, ahogy a gyakorlatokon. Ereinkben megfagyott a vér, amikor hangokat hallottunk a fejük felett.

– Nem érdekel, mit érzel! – morogta egy telkhin félig emberi, félig kutyahangon. – Amikor legutóbb félvéreket éreztél, kiderült, hogy csak egy fasírtos szendvics volt!

– Szeretem a fasírtos szendvicset – felelte a másik. – De most biztos, hogy félvéreket érzek a fedélzetem!

– Ugyan! Neked tengervíz kotyog a fejedben!

A telkhinek tovább veszekedtek. Beckendorf lefelé mutatott. Olyan csendesén, ahogy csak tudtunk, leereszkedtünk. Két emelettel lejjebb már nem hallottuk a szörnyeket.

Egy vasajtóhoz értünk. *Gépház* – tátogta Beckendorf.

Zárva volt, de Beckendorf egy pengével simán átvágta a reteszt. Odabent egy sor sárga turbina zúgott. Akkorák voltak, mint egy-egy gabonasiló. A túlsó fal mellett számítógépek és mérőműszerek sorakoztak. Az irányítópult fölé egy telkhin hajolt, de annyira elmerült a munkájában, hogy nem vette észre, amikor beléptünk. Legfeljebb másfél méter lehetett, rövid lábú, testét fókaszőr borította. Dobermann feje volt, de karmos mancsai emberkézre hasonlítottak. Motyogva-morogva nyomogatta a billentyűket. Talán beköszönt a haverjainak a Frászbookon.

Amikor előreléptem, megdermedt, mintha megérezte volna a veszélyt. Egy nagy, vörös vészjelző gomb felé kapott, de elálltam az útját. Sziszegve rám vetette magát, de Árapály egyetlen csapásával porfelhővé változtattam.

– Egynek annyi, maradt belőlük ötezer! – dobott oda Beckendorf egy zöld folyadékot tartalmazó üveget. Görögtűz volt benne, a világ legveszélyesebb varázsszereinek egyike. Majd az igazi hősök és a félistenek újabb elmaradhatatlan kellékét hajította felém: egy ragasztószalagot.

– Ragaszd az üveget az irányítópultra! Én majd a turbinákat aknázom alá.

Munkához láttunk. A terem forró volt és párás, csakhamar mindketten verítékben úsztunk.

A hajó továbbhaladt. A tengeristen fiaként született érzékem van a hajózáshoz. Ne kérdezzétek, honnan, de tudtam, hogy az északi szélesség 40-ik percének 19-ik fokánál, és a nyugati hosszúság 71. percének 90. fokánál járunk. Tizennyolc csomóval haladtunk, ami azt jelentette, hogy a hajó hajnalra fut be New Yorkba. Ez volt az utolsó esélyünk, hogy megállítsuk.

Éppen a második üveg görögtüzet ragasztottam a vezérlőre, amikor a vaslépcső felől lábdobogást hallottunk. Annyi szörny özlött lefelé, hogy még a turbinák zúgását is elnyomta a dübörgés. Nem volt jó jel.

– Mennyi időre van még szükséged? – néztem Beckendorf-ra.

– Túl sokra – kopogtatta meg az óráját, ami egyben a detonátor szerepét is betöltötte. – Még csatlakoztatnom kell a jelfogót, és kiélesítenem a bombákat. Legalább tíz percre...

A döngő lábakból ítélve tíz másodpercnél is kevesebb időnk volt.

– Én majd elterelem a figyelmüket. Találkozunk a megbeszélt helyen!

– De Percy...

– Kívánj szerencsét!

Egy csapat telkhin rontott be a gépházba, de még azelőtt levágtam őket Árapállyal, hogy nyekkenni tudtak volna. Elkezdtem felfelé mászni a lépcsőn. A következő telkhin úgy megijedt tőlem, hogy még „Helló Szörny Kitty”-s uzsonnásdobozát is eldobta. Életben hagytam. Egyrészt azért, mert tetszett az uzsonnásdoboz, másrészt azért, hogy riadót fújhasson a haverjainak, akik

remélhetőleg engem kezdenek majd üldözni, és békén hagyják a gépházban tevékenykedő Beckendorft.

Egészen a hatodik emeletig másztam, ott pedig a folyosón rohantam tovább. Biztos voltam benne, hogy a környezet valaha roppant előkelő lehetett, de a szörnyek alaposan lelakták három év alatt. A falakról cafatokban lógott a tapéta, a szőnyeg olyan nyálkás és sáros volt, mintha egy sárkány torkában járnék (sajnos tapasztalatból beszélek).

Amikor először jártam az *Androméda Hercegnőn*, Luke, régi ellenségem, megtevesztésül néhány elkábított turistát tartott a hajón. A Köd meggátolta őket abban, hogy észrevegyék, miféle szörnyfertőzött hajón nyaralgatnak. De most nem láttam közülük egyet sem. Nem szívesen gondoltam bele, mi történhetett velük, de kételkedtem abban, hogy Luke hazaengedte őket a bingónyereményeikkel együtt. Elértem a hajó egész középső részét elfoglaló, üzletekkel teli, széles sétálóutcát, és földbe gyökerezett a lábam. Az utca közepén lévő szökőkútban egy hatalmas rák áztatta magát.

És most nem az „Óriás Alaszakai Királyrákra” gondolok, amiket nyolc dollárért vágnak hozzád a kajálákban, hanem egy igazi óriás rákra, ami alig fért el a szökőkútban. Legalább három méter volt, kék és zöld pöttyös páncéllal. Az ollói egyenként akkorák, mint én. Ha láttál már közletről habzó és harapós rákpofát, hosszú csápokkal, akkor belátod, hogy nem érte meg címlapfotó méretűre nagyítani. Gombszemében értelem és gyűlölet fénylett. Azzal, hogy Poszeidón fia vagyok, Rák úrnál nem vágódtam be.

– Fffsssz! – sziszegett felém tengertajtékos pofájával. Olyan erős bűz csapott meg, mintha felnyitottam volna egy romlott halrudacskákkal teli kukát.

Megszólaltak a szirénák. Tudtam, hogy hamarosan nem fogom magányosnak érezni magam, ezért szerettem volna gyorsan továbbhaladni.

– Helló, rákocska! – próbáltam elslisszolni a szökőkút mellett.
– Nem akartalak megzavarni, sőt, már itt sem vagyok! Nyugodtan
fürödj to...

A rák ijesztő gyorsasággal kiugrott a szökőkútból, és ollóit csatogtatva rám támadt. Beugrottam egy ajándékbolt pólói közé. A rák ollójával betörte a kirakatot, és utánam nyúlt. Zihálva a bolt hátuljába menekültem, de Rák úr utánam jött az üzletbe.

– Ott van! – hallottam egy hangot a felső emeletről. – Egy behatoló!

Figyelemelterelést célzó akcióm részben sikerült. A baj csak az volt, hogy én máshol akartam üldözőimmel összecsapni. Ha beszorítanak a hajó középső részébe, rákeledelként végzem.

A démonrák felém vetette magát. Lenyestem az ollói végét. A sebe sisteregve habzani kezdett, de nem tűnt végzetesnek.

Olyan legendák után kutattam az emlékezetemben, amik segíthetnének legyőzésében. Rémllett, hogy Annabeth egyszer mesélt egy szörnyrákról, amit Heraklész eltaposott. Gyorsan beláttam, hogy a taposás itt nem segít. A rák egy kicsit nagyobb volt a Reebokomnál.

Akkor eszembe jutott egy furcsa ötlet. Tavaly karácsonykor Pault levittük a montauki kunyhónkba, ahová évszázadok óta járunk. Paul elvitt rákászni, és amikor egy egész hálónyit összehalásztunk, megmutatta, hogy a páncéljukon, éppen az undorító hasuk közepén, egy kis rés található.

Már csak rá kellett vennem, hogy megmutassa nekem a ronda pociját.

Először a szökőkútra pillantottam, aztán a ráknyomoktól síkos márványpadlóra. Kinyújtottam a kezem, és erősen koncentráltam. A szökőkútból víz csapott ki, jó háromemeletnyi magasan. A feltörő víz eláztatta a lépcsőket, a liftet, és lemosta a kirakatüvegeket. A ráknak életeleme volt a víz, tehát nem esett kétségbe

egy kis zuhanytól, és oldalazva elindult felém. Üvöltve rátámadtam:

– ÁÁÁÁHHHH!

A rák előtt néhány méterrel lefékeztem, és a nedves márványon olyan becsúszó szerelést alkalmaztam, amit minden focista megirigyelt volna. Mintha egy héttonnás páncélozott jármű alá siklottam volna. A rák csak leült, megpróbált palacsintává lapítani, de mire rájött, mire készülök, már be is nyomtam kardom pengéjét a páncélrésen. Aztán elengedtem Árapályt, és hátralöktem magam.

A szörny sziszegve remegni kezdett. Szeme mintha kifolyt volna a helyéről. A páncélja vörösen izzott az alatta eléggő testtől. Aztán az üres páncélok csörömpölve hullottak a padlóra.

Nem sokáig gyönyörködhettem az eredményben. A legközelebbi lépcső felé futottam. Körülöttem szörnyek és félistenek kiabáltak kardjaik után kapdosva. Fegyvertelen voltam. Tudtam, hogy a kardom hamarosan visszatér a zsebembe, de egyelőre még ott hevert a rákpáncél-domb alatt, és nekem nem volt időm, hogy előássam.

A nyolcadik emelet liftje előtt néhány kigyónőbe ütköztem. Deréktól felfelé zöldes pikkellyel borított női testtel rendelkeztek. Sárga szemük és villás nyelvük volt. A combjukból két kigyófarok nőtt. Lándzsát tartottak a kezükben, és harci hálót, tapasztalatból tudtam, hogy ügyesen használják mindkettőt.

– Essz meg ki? Kronosssz örülni fog – sziszegték.

Nem volt kedvem dobálózni, de nem tehettem mást. Elöttem egy hajómakett állt, amelyen megnézhettem volna, hol állok. De nem néztem meg, ellenben felkaptam a makettet a talapatáról, és az első kigyónő képébe vágtam. Telibe találtam, és elterült a padlón. Átugrottam rajta, társát a lándzsájánál fogva a liftajtónak vágтам, aztán futottam tovább a hajóorr felé.

– Kapijátok el!

Pokolkutyák csaholását hallottam, egy nyílveessző az orrom előtt húzott el, és beleállt a mahagóniberakásos falba.

Nem bántam – addig nem érdekelt, mennyien üldöznek, amíg távol tarthattam a szörnyeket a gépháztól, és Beckendorfnak újabb értékes perceket szerezhettem.

A lépcsőn egy sráccal futottam össze. Ő lefelé tartott, én felfelé. Olyan kába volt, mintha most riadt volna fel a szunyókálásból. Előrántotta a kardját, és felkiáltott:

– Kronoszért!

Inkább hangzott ijedtnek, mint ijesztőnek. Tizenkettőnél egy nappal sem volt több. Annyi lehetett, mint én, amikor először kerültem a Félvér Táborba.

A gondolat elszomorított. Bizonyára agymosáson esett át. Arra képezték ki, hogy gyűölje az olimposzi isteneket, és az ellenségük legyen, csak azért, mert félig olimposzinak született. Kronosz bábja volt, mégis engem hitt ellenségének.

Nem akartam bántani. Szabad kézzel is elbántam vele. Félreugrottam a csapása elől, aztán elkaptam a csuklóját, és a falhoz préseltem. Kardja csörömpölve hullott ki a markából.

Aztán valami olyasmit tettem, ami nem szerepelt a tervben. Lehet, hogy marhaságot csináltam. Mindenesetre kockáztattam vele az akció sikerét.

– Ha életben akartok maradni, hagyjátok el a hajót – mondtam gondolkozás nélkül. – *Most!* Ezt mondd meg a többi félistennek is!

Aztán löktem egyet rajta, ő pedig legurult az alattunk lévő emeletre.

Továbbmászta.

Rossz emlékeket idézett a kávézó előtti folyosó. Amikor először itt jártam, három évvel ezelőtt, Tyson, Annabeth és én ezen a folyosón lopóztunk végig.

Kirohantam a főfedélzetre. A hajóorr felett feketére váltott a bíborlila ég. Két üvegtornyot láttam, erkélyekkel és éttermekkel. Közöttük az úszómedence vize csillogott. A hajó felső része háborzongatóan kihaltak tűnt. Nem kellett mást tennem, csak át-sétálnom a túloldalra, majd lemászni a helikopter-leszállóhelyhez, a vészhelyzet esetére megbeszélt találkozóponthoz. Némi szerencsével Beckendorf is csatlakozik hozzám, vízbe vetjük magunkat, és megparancsolom a tengernek, hogy mindketten maradjunk életben. Aztán ötszáz méterről felrobbantjuk a hajót.

Már a fedélzet közepén jártam, amikor valaki megszólított. Megdermedtem.

– Késtél, Percy.

A fölöttem lévő erkélyen Luke állt. Forradásos arcán mosoly szaladt végig. Farmert, papucsot és fehér pólót viselt, mint egy hétköznapi, középiskolás srác, csak aranyban úszó szemei árulkodtak valódi mivoltáról.

– Már napok óta várunk – kezdte Luke hangján, aztán megrándult az arca. Egész testében megborzongott, mintha valami undorítót ivott volna. Hangja erősebb lett, ősbib és hatalmasabb – a Titánisten, Kronosz szólalt meg rajta keresztül. Mintha valaki kést fenegetett volna a gerincemen.

– Jöjj, és hajolj meg előttem!

– Honnan tudod, hogy éppen erre készültem? – motyogtam.

A medence mindkét szélén parancsra váró laisztrügón óriások álltak. Három méter magasak voltak, és tetovált karjukban tús-kés buzogányokat dédelgettek. Luke fölött, a tetőn félisten íjászok tűntek fel. A szemben lévő erkélyről két pokolkutya ugrott le vicsorogva. Néhány másodperc alatt teljesen körbevettek. Csapda!

Ha nem tudják, hogy jövök, nem tudtak volna így felkészülni a fogadásomra.

Luke-ra néztem, és fortyogni kezdett bennem a düh. Nem tudtam, hogy Luke testében pislákol-e még az öntudat, vagy már teljesen Kronosz irányítása alá került. Hangja időnként elcsuklott – ez az előbbire engedett következtetni, de az is lehet, hogy csak Kronosz nem szokott még hozzá új testéhez. Gyorsan meggyőztem magam, hogy ez nem is számít. Luke már azelőtt is gonosz és romlott volt, hogy Kronosz megszállta a testét.

Fejemben megszólalt egy hang: *Előbb vagy utóbb úgyis meg kell küzdenem vele. Miért ne legyünk rajta túl most?*

A prófécia szerint tizenhat éves koromban választás elé kerülök, és vagy megmentem, vagy elpusztítom a világot. Már csak hét nap választott el a tizenhatodik születésnapomtól. Miért ne próbálnám meg most? Ha tényleg rendelkezem az erővel, hét nap nem oszt, nem szoroz. Pontot tehetnék az ügy végére, ha itt és most legyőzőm Kronoszt. Elvégre megküzdöttem már néhány szörnnel és istennel, nem igaz?!

Mintha olvasni tudna a gondolataimban, Luke elmosolyodott. Vagyis Kronosz. Erre mindig emlékeztetnem kellett magam.

– Gyere közelebb, ha mersz... – mondta.

A szörnyek fala szétvált előttem, és torkomban dobogó szívvel elindultam felfelé a lépcsőn. Biztos voltam benne, hogy valaki hátba dőf, de felengedtek. A zsebembe nyúltam, megtapintottam benne a tollamat, aztán előhúztam, lecsavartam a kupakját, és Árapály karddá változott.

Luke kezében megjelent Kronosz fegyvere: egy félig mennyei bronzból, félig földi vasból készült harci sarló. Elég volt rápillantanom, hogy a térdem kocsonyaként remegni kezdjen. Mielőtt megdondolhattam volna magam, gyorsan támadtam.

Az idő lelassult. De nem csak képletesen, hanem *valójában*, mert az Idő Ura képes volt lelassítani az időt. Mintha szirupot öntöttek volna rám. A karjaim annyira elnehezültek, hogy alig tudtam tartani a kardom. Kronosz mosolyogva pörgette sarlóját, és várta, hogy a halálba vánszorogjak.

Megpróbáltam küzdeni a varázslat ellen, és a körülöttem hullámzó tengerre gondoltam – erőm forrására. Egyre ügyesebben uralkodtam már a vízen, de most mintha mégsem sikerült volna. Mint egy lassított felvételen, újabb lépést tettem felé. Az óriások ujjongtak, és a kígyónők sziszegve nevettek.

Ébresztő, óceán! – könyörögtem. – *Leköteleznél, ha segítenél...*

Éles fájdalom járta át a bensőmet. A hajó oldalra billent. A szörnyek homokzsákként dőltek el. Húszezer liter víz ömlött az úszómedencéből a nyakunkba, Kronoszt is beleértve. A víztől szinte újjáéledtem, megtörtem a varázst és előrelemdültem.

De még mindig nem voltam elég gyors. Elkövettem azt a hibát, hogy ellenfelem arcába néztem. Luke arcába, aki hajdanán a barátomnak számított. Bár teljes szívemmel gyűlöltem, mégis nehezemre esett végezni vele.

Kronosznak nem voltak ilyen aggályai. Felém csapott a sarlójával. Az utolsó pillanatban ugrottam el, és a gonosz penge éppen a lábamnál hasította fel a padlót. Mellkason rúgtam Kronoszt. Hátrátáncorodott, de jóval nehezebb volt, mint Luke. Mintha egy hűtőszekrényt akartam volna felrúgni.

Kronosz újból lecsapott. A kardommal hárítottam ugyan, de az ütés olyan erős volt, hogy csak eltéríteni tudtam. A sarló pengéje leborotválta az ingujjamat a bőrömmel együtt. Nem volt komoly sérülés, de egész testemet átjárta a fájdalom. Eszembe jutott, amit az egyik tengeri démon mondott Kronosz sarlójáról: *Óvatosan, te bolond! Elég egy érintés, és tested búcsút mondhat a lelkednek!* Most értettem meg, mire célozhatott. Nem csak vért vesztettem.

Éreztem, ahogy az erőm az akaratommal és az öntudatommal együtt elszívárog.

Hátrátántorodtam. Átvettem bal kezembe a kardom, és kétségbeesve újra támadtam. Minden emberi számítás szerint keresztül kellett volna döfnöm, de a fegyverem úgy pattant vissza a hasárol, mintha egy márványszoborba akartam volna beleszúrni. Nem hittem a szememnek. Egy ilyen döfést képtelenség túlélni.

– Szánalmas próbálkozás, Percy Jackson. Luke említette, hogy soha nem voltál méltó ellenfél.

A látásom kezdett homályosodni, tudtam, hogy nem sok időm van hátra.

– Luke-nak mindig nagy volt a szája. De legalább az *övé* volt.

– Sajnálom, hogy most kell végeznem veled, mielőtt a tervem megvalósulna. Szerettem volna látni a rettegést a tekintetemben, amikor rájössz, hogyan döntöm porba az Olimposzt.

– Nem jutsz el New Yorkba ezzel a hajóval – mondtam. A karom lüktetett, a szemem előtt fekete pontok táncoltak.

– Ugyan, miért nem? – villant Kronosz arany szeme. Az arca – Luke arca – olyan volt, mint egy élettelen maszk, amelyen gonosz erő dereng át. – Talán a barátod tűzszerész tudományában bízol?

Lenézett a medencére, és így kiáltott:

– Nakamura!

Egy görög páncélba öltözött tizenéves fiú préselte át magát a szörnyeken. Bal szemén fekete kötést viselt. Ismertem őt. Ethan Nakamura volt, Nemezis fia. Múlt nyáron megkíméltem az életét a Labirintusban, és azzal „hálálta” meg, hogy segített Kronosznak életre kelni.

– Küldetés teljesítve, nagyuram. Megtaláltuk, ahogy parancsolta – kiáltotta Ethan.

Tapsolt egyet, mire két óriás lépett elő Charles Beckendorfort vonszolva. Megállt bennem az ütő. Beckendorfnak feldagadt a

szemhéja, arcát és két karját sérülések borították. A vértjét elvesztette, és az ing cafatokban lógott róla.

– Ne! – kiáltottam fel.

Beckendorf rám nézett, aztán a kezére, mintha üzenni akart volna valamit. *Az órája.* A detonátort nem vették el tőle. Lehet, hogy a robbanószeresek csak a detonálásra várnak? A szörnyek talán nem hatástalanították még őket.

– A hajó közepén találtunk rá. Megpróbált lelopakodni a gépházba. Megehetjük most, vagy várnunk kell vele? – kérdezte az egyik szörny.

– Hamarosan! – felelt Kronosz, aztán összehúzott szemöldökkel Ethanre meredt. – Biztos vagy benne, hogy nem aknázza alá a gépházat?

– Éppen a gépház *felé* lopakodott, nagyuram! – válaszolt a fiú.

– Honnan tudod, hogy nem *onnan* jött?

– Ööö... – kezdte Ethan. – Mert a gépház felé tartott. És ő is bevallotta, hogy oda akart menni. A táskája még mindig tele robbanóanyagokkal.

Lassan megértettem, hogy Beckendorfnak sikerült átvernie őket. Amikor biztosra vette, hogy elkapják, úgy tett, mintha csak most menne a gépházba. Sikerült meggyőznie őket arról, hogy még nem járt ott. A görögtüzek csak a robbantásra vártak! De ehhez előbb le kéne jutnunk a hajóról, hogy biztonságos távolságból robbanthassuk fel őket.

Kronosz habozott.

Vedd be a sztorit, fohászkodtam. A karom annyira sajgott, hogy majdnem összeestem.

– Nyissátok ki a táskáját! – parancsolta Kronosz.

Az egyik óriás lekapta a robbanószeres táskát Beckendorf válláról. Belenézett és felhorkantott. Amikor kirázta a tartalmát, mindenki ijedten hátrálni kezdett. Ha tényleg görögtüzes tégléyek

lettek volna benne, menten felrobbanunk. De csak egy tucat barrackonzerv potyogott a fedélzetre.

Kronosz nagyokat lélegzett, mintha megpróbálna úrrá lenni dühén.

– Ezt a félistent – kezdte – a hajókonyha közelében kaptad el? Ethan elsápadt.

– Ööö...

– Beküldtél valakit A GÉPHÁZBA, HOGY ELLENŐRIZZE?!

Ethan hátrálni kezdett, majd ijedten sarkon fordult, és eliszkolt.

Halkan káromkodtam egyet. Néhány perc múlva hatástalanítják a bombáinkat. Megint elkaptam Beckendorf pillantását, és feltettem neki egy néma kérdést. Reméltem, érteni fogja: *Mennyi időre állítottad?*

Mutató- és hüvelykujját egymáshoz érintve egy kört mutatott. Nulla. Nem rakott rájuk időzítőt. A kioldásának pillanatában minden a levegőbe repül. Képtelenek leszünk elég távolra jutni a hajótól a robbanás előtt. Vagy a szörnyek ölnek meg, vagy hatástalanítják a bombákat, vagy mindkettő.

Kronosz ferde szájjal rám mosolygott.

– Elnézést a közjátékért, Percy Jackson. Csupa szerencsétlennel vagyok körülvéve. De nem számít. A lényeg, hogy végre elkapunk. Az érkezéséről hetekkel ezelőtt tudomást szereztünk.

Kinyújtotta a kezét, és megrázott egy karkötőt, amelyről sarló alakú medál lógott, a Titánisten jelképe.

A sebesüléstől gondolkozni is alig tudtam, csak ennyit dadogtam:

– Lehallgató... Kém van a táborban.

Kronosz kuncogni kezdett.

– Nem bízatsz meg a barátaidban sem. Mindig átvágnak. Luke is a saját bőrén tanulta meg ezt. Most pedig dobd el a kardod, és add meg magad, vagy a barátodnak vége!

Nagyot nyeltem. Az egyik óriás Beckendorf nyaka köré fonta a karját. Sérülten nem sokat tehettem érte. Ha meg is próbálom, akkor is későn érnék oda. Mindketten meghalunk.

Beckendorf egy szót tárogott felém: *Menekülj!*

Megráztam a fejem. Nem hagyhattam ott csak úgy.

Mivel a másik óriás még mindig a barackkonzervek között keresgélt, Beckendorf bal keze felszabadult. Lassan felemelte, és a jobb csuklóján lévő óra felé nyúlt vele.

Ne! – akartam kiabálni.

Az úszómedence mellett álló kígyónők egyike megszólalt:

– Mit csinál? Mi van a csuklóján?

Beckendorf behunyt szemmel megérintette az óráját.

Nem maradt más választásom. A kardomat, mint egy lándzsát, Kronosz felé hajítottam. Lepattant a mellkasáról, de legalább eltereltem egy pillanatra a figyelmét. Átvágtam a szörnyek között, és a harminc méterrel alattam hullámozó vízbe vetettem magam.

A hajó gyomrából morajlás hallatszott. Szörnyek kiabáltak utánam fentről. Egy lándzsa a fülem mellett suhant el, és nyílveessző fúródott a combomba. Nem volt időm foglalkozni a fájdalommal. A vízbe zuhantam, és megparancsoltam az áramlatoknak, hogy minél messzebb sodorjanak a hajótól – száz méter, kétszáz méter...

Még ebből a távolságból is érezni lehetett a világrengető robbanást. A tarkómat forróság perzselte. Az *Androméda Hercegnő* mindkét oldala eltűnt. Hatalmas, zöld tűzlabda szállt az éjszakai égre, és elemésztt mindent.

Beckendorfra gondoltam.

Aztán elsötétült előttem a világ, és süllyedni kezdtem a tenger fenekére, mint egy vasmacska.

2. TALÁLKOZOM ΠΕΗΑΠΥ ΗΑΛΒΕΡΰ ΡΟΚΟΠΠΑΛ

A félistenek álmaiban nem sok köszönet van. Mert nem csak *álmok*. Látomások, előjelek és egyéb misztikus maszlagok, amiktől még a fejem is megfájdul.

Álmomban egy hegytetőre épült, sötét palotában jártam. Sajnos, pontosan tudtam, melyikben. Az Othrisz-hegy tetejére épült titánpalotában voltam. A hegyet Kaliforniában Tamalpais-hegy néven ismerik. A főpavilon nyitva állt, az oszlopok és Titán-szobrok között beszívargott a sötétség. A fekete márványpadlóról visszaverődött a fáklyák fénye. A pavilon közepén egy páncélos óriás roskadozott az örvénylő fellegek alatt. Az eget tartó Atlasz volt az.

Két másik óriás egy parázstartóba meredve tanulmányozta a lángokat.

– Szép ki robbanás – mondta az egyik, akinek fekete páncélján úgy csillogtak az ezüstszegecsek, mint a csillagok az éjszakai égen. Az arcát szarvakkal díszített harci sisak takarta.

– Nem nagy ügy – mondta a társa, aki aranytógát viselt, és akinek ugyanolyan arany szeme volt, mint Kronosznak. Az egész teste ragyogott. Apollóra emlékeztetett, a Nap Istenére, de ez a titán nyersebb fényben tündökölt, és arckifejezése kegyetlenebb volt. – Az isteneknek válaszolniuk kell a kihívásokra. Hamarosan elpusztítjuk őket.

Megpróbáltam kivenni a lángokban villódzó képeket: viharokat, összedőlő épületeket, sikoltozó halandókat vettem észre.

– Én keletre megyek, hogy vezessem csapatainkat. Te maradj itt, Kriosz, és őrizd az Othrisz-hegyet!

A kosszarvú felhorkant:

– Mindig én kapom az aljamunkát. Dél Istene. A Csillagképek Istene. Most meg én leszek Atlasz bébiszittere, amíg *te* szórakozol.

Az örvénylő felhők alatt Atlasz fájdalmasan felnyögött:

– Engedjete ki, átkozottak! Én vagyok a legnagyobb harcos! Vegyétek át a terhem, hadd küzdjek én is!

– Hallgass! Megkaptad az esélyt, de elbuktál – mordult rá az aranytógás. – Kronosz azt akarja, hogy ott maradj, ahol vagy. Ez rád is vonatkozik, Kriosz. Engedelmeskedj!

– És ha harcosok szűkében lesztek? – kérdezte Kriosz. – Az az álnok, szmokingos unokaöcsénk nem sok hasznotokra lesz a háborúban.

Az arany titán felnevetett.

– Ne aggódj miatta! Különb is, az istenek az első támadásunkat sem tudják majd kezelni! Fogalmuk sincs, mekkora erőtartálékaink vannak még. Jegyezd meg, amit most mondok: néhány nap múlva az Olimposz romokban fog heverni, és mi összegyűlünk itt, hogy megünnepeljük a Hatodik Korszak hajnalát!

Az arany titán lángoszloppá változott, és eltűnt.

– Persze – morgott Kriosz –, ő bezzeg lángoszloppá változhat, én meg viselhetem ezeket az ostoba kosszarvakat!

A helyszín megváltozott. Most egy szobor árnyékában bujkáltam a pavilonon kívül. Mellettem egy fiú hallgatózott. Fekete, selymes haja volt, sápadt bőre és fekete ruhája – a barátom volt az, Nico di Angelo, Hádész fia.

Mogorva képpel rám meredt.

– Látod, Percy? Kifutsz az időből. Még mindig azt hiszed, hogy legyőzheted őket a tervem nélkül?

Szavai úgy söpörtek át rajtam, mint az óceán fenekének jégheg áramlatai, és minden elsötétült előttem.

– Percy? – ébresztgetett egy mély hang.

Úgy éreztem magam, mintha a fejemet alufóliába csavarva betették volna a mikrohullámú sütőbe. Amikor kinyitottam a szემem, egy nagy árnyék lebegett előttem.

– Beckendorf? – kérdeztem reménykedve.

– Nem, testvér.

Megpróbáltam fókuszálni. Egy küklopsz állt előttem: krumplicej, kócos haj, egy nagy, barna, aggódó bociszem.

– Tyson, te vagy az?

A testvérem elvigyorodott.

– Tesó, agyműködés kipipálva!

Erre én nem vettem volna mérget. A testem hideg volt, és szokatlanul könnyű. A hangom is más. Hallottam Tysont, de mintha csak a hangja rezgését hallottam volna a fejemben.

Amikor felültem, a takaró fátýolszöveve ellebegett. Egy kagylóberakásos szoba selymes hínárokból font ágýában találtam magam. A mennyezeten kosárlabda nagyságú lebegő gyöngýök szolgáltatták a világítást. A tenger mélyén voltam.

Poszeidón fiaként ez nem jelentett problémát. Tudtam lélegezni, és a ruhám is csak akkor lett nedves, ha én akartam. Egy kicsit azért meglepődtem, amikor egy kalapácsfejű cápa beúszott az egyik ablakon, majd miután szemrevételezett, halálos nyugalommal kisiklott a másikon.

– Hol va...

– Apa palotájában – válaszolt Tyson.

Más körülmények között lázba hozott volna a hír, ugyanis még sohasem jártam apám palotájában, hiába álmodoztam róla évekig. De a fejem sajgott. A pólómon égésfoltok emlékeztettek a robbanásra. A sebeim begyógyultak – ehhez elég volt csak a vízben tartózkodnom egy ideig –, de még mindig úgy éreztem, mintha stoplis cipőben átgázolt volna rajtam egy laisztrügón focicsapat.

– Milyen régen...

– Múlt éjjel találtunk rád – mondta Tyson – miközben lefelé süllyedtetl.

– Az *Androméda Hercegnő*?

– *Bombasiker volt* – erősített meg Tyson.

– Beckendorf a fedélzeten maradt. Sikerült megtalálni?

Tyson arca elsötétült.

– Semmi nyoma, tesó. Sajnálom...

Kibámultam az ablakon a mély, kék vízbe. Beckendorf azt tervezte, hogy ősszel beiratkozik az egyetemre. Barátnője volt és rengeteg barátja, az egész élet előttte állt. Nem *távozhatott* el. Talán sikerült megszöknie a hajóról, ahogyan nekem is. Talán kiugrott a vízbe, és... és mi? Ő nem élte volna túl a harmincméteres zuhanást. Kizárt, hogy biztonságos távolságra jutott a robbanástól.

Legbelül tudtam, hogy meghalt. Feláldozta magát, hogy elpusztíthassa az *Androméda Hercegnőt*, és én cserbenhagytam.

Eszembe jutott, hogy álmomban a Titánok úgy beszéltek a robbantásról, mintha nem számítana. Nico di Angelo figyelmeztetett, hogy nem tudom legyőzni Kronoszt a terve nélkül – ama veszélyes terv nélkül, ami elől már egy éve menekültem.

Távoli robbanás rázta meg a szobát. Zöld fény ragyogott fel, és nappali világosság borította el a tengerfeneket.

– Mi volt ez? – kérdeztem.

– Majd apa elmondja. Gyere! Éppen szörnyeket robbantgat!

A palota a világ legizgalmasabb helye lett volna, ha éppen nem áll ostrom alatt. Végigúsztunk egy hosszú folyosón, és fellöttük magunkat egy gejzírrrel. Amikor a tetők fölé emelkedtünk, levegő után kapkodtam a látványtól (már ha a víz alatt levegő után lehet kapkodni).

A palota akkora volt, mint Olimposz városa. Kerteket, belső és külső udvarokat, és oszlopos pavilonokat láttam. A kerteket korallak és foszforeszkáló tengeri növények díszítették. A palota körül húsz-harminc fehér, szivárványosan irizáló, kagylókból épült ház állt. Az ablakokon halak és polipok úszkáltak ki-be. A gyöngyökkel kirakott ösvények karácsonyi égősorokként futottak.

A főtéren katonák gyülekeztek – habfik halfarokkal, deréktól felfelé emberi testtel, de a bőrük kék volt, ami számomra is újdonságot jelentett. Néhányan a sebesülteket látták el, mások kardokat és lándzsákat élesítettek. Az egyik sietve elúszott mellettünk. Olyan világoszöld szeme volt, mint a foszforeszkáló matricáknak, és a szájában hegyes cápafogak sorakoztak. *A Kis hableányban* ilyesmiről szó sem volt.

Az udvaron túl tornyok, vastag falak és ostrom visszaverésére alkalmas fegyverek álltak. Némelyik a használhatatlanságig megsérült, némelyiken meg zöldes fénnel derengett a víz alatt is égni képes görögtűz.

Az erődítményeken túl a tengerfenék feküdt sötétbe vesző horizonttal. Csatára utaló jeleket észleltem: energiavillózásokat, robbanások fényeit, összecsapások szikráit. Egy hétköznapi ember idelent az orráig sem látott volna. Mondjuk, egy hétköznapi ember tüdeje már rég felmondja a szolgálatot, ha véletlenül nem fagy meg előbb a jéghideg vízben. De még az én hőérzékelős

szememmel sem tudtam egészen pontosan kivenni, mi történik.

A palota szélén lángokban állt egy vöröskorall-tetejű templom. A távoli kertek felé, mint egy lassított felvételen, törmelékek úsztak. A sötétből hirtelen egy hatalmas alak bontakozott ki. Egy óriás tintahal, ami nagyobb volt a felhőkarcolóknál is. Csillogó homokszemek táncoltak körülötte. Legalábbis először azt hittem. Aztán rájöttem, hogy amiket porszemeknek véltem, valójában habficsapatok. A tintahal leereszkedett a palotára, és csápjával elsöpört egy egész hadtestet. A legmagasabb épület tetejéről fénycsík ívelt a szörnyig. Amikor eltalálta, a tintahal szétoszlott, mint az ételízesítő a fazékban.

– Apa – mutatott Tyson a helyre, ahonnan a fény jött.

– Ő csinálta? – Hirtelen bizakodni kezdtem. Apámnak hatalmas ereje van. Elvégre ő a tenger istene. Simán visszaveri ezt a támadást, nem igaz? Talán megengedi, hogy besegítsek neki.

– Te is harcoltál? – kérdeztem Tysontól. – Azzal az iszonyatos küklöpsz öklöddel bevértél pár koponyát, mi?

Tyson az ajkát biggyesztette. Rögtön tudtam, hogy érzékeny pontjára tapintottam.

– Én csak... javítottam a fegyvereket – motyogta. – Gyere, keressük meg apát!

Tudom, hogy ez furcsán hangzik az olyan kölyköknek, akiknek rendes szüleik vannak, de az apámat életemben nem láttam többször négy-öt alkalomnál, és akkor is csak néhány perc erejéig. A görög istenek nem járnak a gyerekeik baseballmeccseire. De azért bíztam benne, hogy felismerem, ha meglátom.

Tévedtem.

A templom teteje egy nagy, nyitott plató volt, amit parancsnoki állásnak rendeztek be. A padlót borító mozaikon a palota és a palotát körbevevő óceán részletes térképe látszódott. De a rajz

folyton változott. A színes csempék hírt adtak az ellenséges se-
regek és szörnyek minden hadmozdulatáról. Azok az épületek,
amelyek a valóságban felrobbantak, összedőltek a térképen is.

A térkép köré zordon arcú harcosok csoportja gyűlt, de egyik
sem hasonlított az apámra. Én egy nagydarab, kreol bőrű, fekete
szakállas, bermudát és hawaii inget viselő férfit kerestem.

A harcosok közül senkire sem illett a leírás. Az egyikük habfi
volt, méghozzá dupla halfarokkal. Bőre zöld volt, és gyöngyök-
kel kivert páncélban feszített. Fekete haját lófarokba kötve hordta,
egészen fiatalnak látszott – bár a kort nem emberi lények esetében
elég nehéz meghatározni. Lehetett volna ezer-, de akár hároméves
is. Mellette egy idős, szürke hajú ember állt, ősz szakállrengeteg-
gel az arcán. Úgy tűnt, mindjárt összerogy páncélzata súlya alatt.
Zöld szemének sarkából nevetőránccok futottak szét, de most nem
volt kedve mosolyogni. Egy nagy vasdarabra támaszkodva a térkép
fölé hajolt. Mellette egy szépséges nő állt, rákollóhoz hasonlító,
furcsa csápjai voltak, zöld vértet viselt, és haja feketén lebegett a
vízben. A csapat utolsó tagja egy delfin volt. Csak abban különbö-
zött a hétköznapi delfinektől, hogy ő is a térképet tanulmányozta.

– Delfin – szólalt meg az öreg –, Palaimont a cápacsapatával
küldd a nyugati frontra! Ideje kiiktatnunk azokat a leviathánokat!

A delfin furcsa csicsergő hangon válaszolt. *Igenis, uram!* – ér-
tettem meg a nyelvét. Aztán elinalt.

Döbbsen néztem Tysonra, aztán vissza az öregre.

– Ő lenne... az apám?

Az öreg felnézett. Megismertem a szeme csillogásáról, de az
arca... mintha legalább negyven évet öregedett volna.

– Szia, Percy!

– Mi... mi történt veled?

Tyson oldalba bökött. Olyan erősen rázta a fejét, hogy attól fél-
tem, leesik a nyakáról. De apám nem sértődött meg.

– Semmi baj, Tyson! Ami a külsőmet illeti, elnézést érte. Tudod, a háború egy kicsit megviselt.

– De te halhatatlan vagy – mondtam halkan. – Olyan formát öltesz... amelyet csak akarsz.

– A birodalmam állapotát tükrözöm. És a birodalmam elég gyászos állapotban van. Hadd mutassalak be, Percy! A hadnagyom, Delfin, a Delfinek királya épp az előbb távozott. Ez itt a... ööö... a feleségem, Amphitrité. Drágám...

A zöld páncélos nő hideg pillantással végigmért, majd összefonta karját a mellkasa előtt, és így szólt:

– Bocsásson meg, uram, de várnak rám a harcmezőn.

Azzal elúszott.

Elég kínos volt ez az egész, de meg tudtam érteni. Eddig eszembe sem jutott, hogy apámnak van egy halhatatlan felesége. Amphitrité nyilván nem örült apu kis románcainak, beleértve az anyámmal folytatottat is.

Poszeidón megköszöörülte a torkát:

– Ő a fiam... akarom mondani *a másik* fiam, Tritón.

– A fiad és egyetlen örökösöd – javította ki a srác. Dupla halfarkával előre-hátra csapdosott. Rám mosolygott, de csak a szájával, a szeme barátságatlanul hideg maradt.

– Üdvözöllek, Perszeusz Jackson! Végre eszedbe jutott, hogy segíteni kéne?

Ezt úgy kérdezte, mintha a lábamat lógattam volna eddig. Ha a víz alatt el lehet pirulni, akkor én megtettem.

– Mondd meg, mit tegyek, és segítek! – válaszoltam.

Triton úgy mosolygott, mint akinek tetszik a dolog – mintha egy szórakoztató öleb lennék, aki bekapja a kockacukrot, amit az orrára rakott. Poszeidónhoz fordult.

– A frontvonalba megyek, apám. Ne aggódj, *én* nem fogok elbukni.

Udvariasan Tyson felé biccentett. Én, úgy látszik, nem érdekeltem meg ennyi tiszteletet. Aztán elsiklott a vízben.

Poszeidón sóhajtott egyet, majd felemelte a kezében tartott vasdarabot, amely a szokásos fegyverévé változott: egy hatalmas, háromágú szigonnyá. A végei kék fénnel izzottak, és a víz forrni kezdett körülöttük.

– Bocs a fiam viselkedéséért, Percy – szabadkozott apám.

A fejünk fölött egy hatalmas tengeri kígyó jelent meg, és tekergetve a tető felé úszott. Kitátott, narancssárga szájával egy egész gimnáziumot elnyelhetett volna, és csak úgy csattogtak hatalmas fogai.

Apám anélkül, hogy felnézett volna, a szörny felé bökött a szigonnyal, és megkínálta a kék energianyalábbal. *Ka-bumm!* A szörny millió aranyhallá változott, amik rémülten úsztak tova.

– A családom tagjai mostanában elég feszültek. Az Ókeánosz elleni küzdelemben elég rosszul állunk.

A mozaiktérkép széléhez lépett, és szigonya végével megkopogtatta az egyik habfi képét. A habfi nagyobb volt a többinél, és kosszarvas sisakot viselt. Egy rák vontatta harci szekéren ült, és kard helyett élő kígyót tartott a kezében.

– Okeánosz – kutattam emlékeimben –, a Tenger Titánistene?

Poszeidón bólintott.

– A titánok és az istenek első háborújában a semlegességet választotta. De Kronosz most meggyőzte, hogy szálljon be a küzdelembe. És ez... nem túl jó jel. Okeánosz csak akkor csatlakozik, ha azt gondolja, a győztesek oldalán áll.

– Ütődött alak lehet – próbáltam fölényeskedni. – Ki az a hülye, aki élő kígyóval kardozik?

– Apa kétszer is csomót köt rá – mondta határozottan Tyson. Poszeidón fáradtan elmosolyodott.

– Örülök, hogy így hisztek bennem. Már egy éve harcban álunk, az erőtartalékaim kezdenek kimerülni, de ő mindig újabb ellenfeleket talál a számomra: olyan ősi tengeri szörnyeket vet be, amikről már el is felejtettem, hogy léteznek.

Robajlás hallatszott a távolból. Az egyik két kilométernyire lévő hegy megroggyant két óriás súlya alatt. Csak homályosan láttam őket. Az egyikük óriási homár volt, a másikuk emberszabású lény. Küklopszra hasonlított, csak sokkal több keze volt. Először azt hittem, egy polipot húzott magára, aztán észrevettem, hogy ezek tényleg a saját karjai: sok száz csapdosó, pusztító kar.

– Briareósz! – ismertem rá.

Örültem, hogy látom, de mintha ő is az életéért küzdött volna. Utolsó sarja volt fajtájának, a százkarúaknak, a küklopszok unokatestvéreinek. Kronosz börtönéből mi mentettük ki tavaly nyáron. Azóta, hogy elindult apámnak segíteni, nem hallottam felőle.

– Nagyszerűen harcol! – mondta az apám. – Bárcsak egy egész hadsereg lenne a fajtájából, de csak egyedül van.

Figyeltem, ahogy Briareósz felüvölt dühében, aztán felkapja az ollóját csattogtató homárt, és leveti a korallhegy tetejéről a sötétségbe. Briareósz utánaúszott. Karjaival olyan gyorsan tempózott, mintha azok motorcsónak-propellerek lettek volna.

– Percy, nincs sok időnk. Számolj be a küldetésedről! Láttad Kronoszt?

Mindenről beszámoltam, bár a hangom elcsuklott, amikor Beckendorfhoz értem. Lenéztem a térre, ahol sebesült habfík százai feküdtek összetákolt hordályakon. Korallhalmokat láttam, amelyek alatt sietve elhantolt katonák feküdhetek. Rádöbentem, hogy Beckendorf nem a csata első halottja. Csak egy az ezerből, vagy a több ezerből. Soha nem éreztem magam ennyire dühösnek és tehetetlennek.

Poszeidón megsimította a szakállát.

– Percy, Beckendorf a hősi halált választotta. Ne vádold magad! Sikerült szétzilálnotok Kronosz seregét, nagy csapást mértetek rájuk.

– De ő életben maradt, ugye?

Amint kimondtam, már tudtam, mennyire hiú remény éltetett. A hajóját felrobbanthattuk, csapást mérhettünk szörnyseregére, de a titánt nem tudtuk megölni.

– Igen – vallotta be Poszeidón. – De időt nyertetek nekünk.

– Félistenek is voltak a hajón – jutott eszembe a srác, akivel a lépcsőn találkoztam. Valahogy elfeledkeztem róluk. Csak a szörnyekre és Kronoszra gondoltam. Meggyőztem magam, hogy jogosan pusztítjuk el őket, hiszen gonoszak, és a városomra törtek, ráadásul úgyis csak átmenetileg hálnak meg. A szörnyek csak eltűnnek, és idővel újjászületnek. De a félistenek...

Poszeidón a vállamra tette a kezét.

– Percy, csak néhány félisten volt a hajón, és mindannyian arra esküdtek fel, hogy Kronosz oldalán harcoljanak. Talán a figyelemztetésedre hallgatva elmenekültek. De ha mégsem... ők választották a sorsukat.

– Agymosást hajtottak rajtuk végre – ellenkeztem. – Ők meghaltak, míg Kronosz vígan éli az életét. Ettől érzem magam jobban?

A mozaikpadlóra néztem. Mozaikrobbanások pusztítottak el mozaikszörnyeket. Milyen egyszerűnek tűnt a képen!

Tyson átkarolta a vállam. Ha más teszi ugyanezt, ellököm, de Tyson túl nagy volt, és túl csökönyös. Ő megölelt, ha akartam, ha nem.

– Nem a te hibád, tesó. Kronosz rosszul ég. Legközelebb jobban alapörkölünk.

– Percy – szólalt meg az apám –, Beckendorf halála nem volt értelmetlen. Megakadályoztátok az inváziót, és New York biztonságban lesz egy darabig. Az olimposzi isteneknek több idejük marad a nagyobb fenyegetésekkel foglalkozni.

– Nagyobb fenyegetés? – kérdeztem. Eszembe jutottak az aranytógás Titán szavai: „Az istenek válaszoltak a kihívásra. Hamarosan elpusztítjuk őket.”

Apám arcán árnyék suhant át.

– Ennyi rossz hír elég egy napra. Kérdezd meg Kheirónt, amikor visszatérsz a táborba.

– A táborba?! De bajban vagy! Segíteni akarok neked!

– Nem, Percy. Rád máshol van szükség.

Nem akartam hinni a fülemnek. Tysonra néztem segítségért.

Testvérem az ajkát rágta.

– Apa... Percy tud kardozni. Elég jól megy neki.

– Tudom – mondta Poszeidón kedvesen.

– Apa, hasznomat vennéd – győzködtem. – Ebben biztos vagyok. Egyedül nem sokáig tudod tartani az állásaidat.

Az ellenséges vonalak mögül egy tűzgolyó ívelt apám palotája felé. Azt hittem, apám könnyűszerrel elhárítja, de a tűzgolyó az udvar túlsó sarkába csapódva felrobbant. A detonáció ereje messzire sodorta a habfikat. Poszeidón arca megrándult, mintha kést döftek volna belé.

– Menj vissza a táborba – ismételte –, és mondd meg Kheirónnak, hogy itt az idő.

– Minek van itt az ideje? – kérdeztem.

– Hogy meghallgasd a próféciát. *Teljes egészében.*

Nem kérdéses, melyik próféciáról beszél. Másról sem hallok évek óta, csak a „Nagy Próféciáról”, melynek részleteibe eddig senki sem avatott be. Csak annyit tudtam, hogy hoznom kell majd egy döntést, amitől a világ sorsa függ – igazán semmiség.

– Mi van, ha ez a választás? Hogy itt maradok-e az oldalon harcolni, vagy távozom? Mi van, ha távozom, és te...

Azt nem mondhattam mégsem, hogy *meghalsz*. Az istenek nem szoktak meghalni, bár volt már rá példa. De ha nem is halnak

meg, megsemmisülhetnek, száműzhetik, vagy a Tartarosz mélyére zárhatják őket, mint Kronoszt.

– Menned kell – ragaszkodott álláspontjához apám. – Nem tudom, mikor kell döntened, de az biztos, hogy a csatát odafent kell megvívnod. Ha másért nem, legalább azért menj vissza, hogy figyelmeztess a táborlakókat. Kronosz ismeri a terveteket. Kém van a soraitok között. Mi megpróbálunk kitartani, nincs más választásunk.

Tyson kétségbeesetten szorította meg a kezem.

– Hiányozni fogsz, testvér!

Bennünket elnézve az apám legalább tíz évet öregedett.

– Tyson, rád is sok munka vár, fiam. A fegyverkovácsoknál.

Tyson megint az ajkát biggyesztette.

– Megyek – szípozott. Aztán olyan erősen megszorongatott, hogy majdnem eltörték a bordáim. – Percy, aztán ne hagyd, hogy kicsináljanak a szörnyek!

Megpróbáltam határozottan bólintani, de a nagydarab srácon ez nem segített. Zokogva úszott el a fegyverkovácsok műhelye felé, ahol a rokonai már javították a sérült lándzsákat és kardokat.

– Igazán megengedhetnéd neki, hogy harcoljon. Utál a kovácsműhelyben dekkolni. Hát nem látod?

– Téged sem szívesen teszlek ki a veszélynek, de Tyson túl fiatal. Meg kell őt védenem.

Poszeidón szeme felizzott. Azt hiszem, túl messzire merészkedtem. Aztán újból a mozaikra nézett, és a válla lehorgadt. A rákszekeres ürge közelebb ért a palotához.

– Ókeanosz közeledik. Ki kell ellene állnom a harcmezőn.

Nem szokásom istenek élete miatt aggódni, de most attól tartottam, apám alulmarad a küzdelemben.

– Ktartok – ígérte apám. – Nem adom fel a birodalmam. Már csak annyit árulj el, Percy, hogy megvan-e még az ajándék, amit a születésnapodra adtam neked tavaly nyáron?

Bólintottam, és kihúztam a tábori nyakláncomat. Minden táborban eltöltött nyaramat egy újabb gyöngy jelképezte, de a medálokhoz tavaly nyár óta egy homokdollár is társult. Apámtól kaptam a tizenötödik születésnapomra. Azt mondta, tudni fogom, mikor kell „elköltenem”, de még a mai napig nem sikerült rájönnöm, mire célozhatott. Annyit már tudtam, hogy a sulis szendvics-automatájába nem fér bele.

– Az idő közeleg – figyelmeztetett. – Egy kis szerencsével meglátogatlak a jövő héten, a születésnapodon, hogy méltón megünnepeelhessük.

Elmosolyodott, és egy pillanatra megláttam a régi fényt a szemében.

Aztán az egész tenger elsötétült, mintha fekete viharfelhők közelednének. Villámlott, pedig azt hittem, a tenger alatt ilyesmi nem lehetséges. Valami hatalmas és jéghideg közeledett felénk. Éreztem, ahogy átfut a félelem a seregeinken.

– Fel kell öltötenem isteni alakomat – mondta az apám. – Menj! Sok szerencsét!

Szerettem volna bátorításképpen megölelni, vagy ilyesmi, de tudtam, hogy nem maradhatok. Amikor egy isten felveszi igazi alakját, olyan hatalmas ereje lesz, hogy ha egy halandó ránéz, megsemmisül.

– Minden jól, apám!

Elfordultam. Megkértem az óceáni áramlatokat, hogy legyenek segítségemre. A víz örvényleni kezdett körülöttem, majd egy áramlat felkapott, és olyan sebességgel repített a felszínre, hogy egy halandó luftballonként kipukkadt volna tőle.

Amikor visszanéztem, zöld és kék villanások jelezték, hogy apám és a titán egymásnak esett, és a tenger két ellenséges oldalra szakadt.

3. BEPILLANTÁST NYERÉK A HALÁLOMBA

Ha a Félvér Táborban népszerű akarsz lenni, egy küldetésről soha ne gyere vissza rossz hírrel.

Amint partra léptem, már tudtak az érkezésemről. A tábor partja Long Island északi részén található, de mivel elvarázsolták, csak kevesen láthatják. Ide senki sem esik be csak úgy, csak akkor, ha az illető félisten vagy isten, vagy ha egy nagyon-nagyon eltévedt pizzafutár (mert erre is volt már példa, de ez egy másik történet).

De térjünk vissza az érkezésemre! Aznap Connor Ellelop volt szolgálatban a Hermész-bungalóból. Amikor meglátott, olyan izgatott lett, hogy leesett a kilátótoronyul szolgáló fáról. Aztán megfújta a kagylókürtöt, hogy riassza a tábort, és üdvözlésemre sietett.

Connornak a mosolyánál csak a humora volt ferdébb. Jó srác volt, csak a kezedet nem ártott a pénztárcádon tartani, ha a közeledben serteptértelt, és soha, semmilyen körülmények között nem szabadott közel engedni a borotvahabhoz, ha nem akartad, hogy telefújja vele a hálózásodat. A göndör, barna hajú fiú egy kicsit alacsonyabb volt a bátyjánál, Travisnél, különben úgy hasonlítottak egymásra, mint két tojás. Úgy gyűlölték régi ellenségemet, Luke-ot, mintha nem is egy apától, Hermésztől származnának.

– Percy! – kiáltotta. – Mi történt? Hol hagyta Beckendorft?

Amikor meglátta az ábrázatomat, eltűnt a mosoly az arcáról.

– Jaj, ne! Szegény Silena! Te jószágos Zeusz, ha meghallja a hírt...

Felkaptattunk a homokdűnékre, és pár száz méterről meglátam a mosolyogva felém siető izgatott táborlakókat. *Percy visszatért!* – gondolták magukban. *Ő a nap hőse! Biztosan hozott valami ajándékot is!*

Megálltam az étkezőpavilon mellett, és megvártam, hogy összegyűljenek. Nem akartam egyből lerohanni őket a hírrel, hogy mekkora lúzer vagyok.

Letekintettem a völgybe, és megpróbáltam visszaemlékezni, milyen volt a tábor, amikor először láttam, vagyis billió évvel ezelőtt.

Az étkezőpavilontól beláthattad jóformán az egészet. A völgyet hegyek fogták körbe. A legmagasabb hegy, a Félvér-hegy tetején állt Thália fenyője, melynek ágain az aranygyapjú lógott, amely mágikus erejével védte a tábort az ellenségeinktől. Az ōrsárkány, Péleusz már akkorára nőtt, hogy a pavilontól is látni lehetett. A fenyő törzse köré csavarodva aludt, és füstfelhőket eregetett az orrán hortyogás közben.

Jobbról az erdő állt, balról a kenuzó tó csillogott, és a mászófal szikláin vörösen csorgott le a láva. A tizenkét isten tizenkét bungalója patkó alakban fogta közre a teret. Délről az epermező, a fegyverraktár és a négyemeletes, égszínkére festett Nagy Ház látszódott, bronz szélsólyommal a tetején. A tábor maga nem sokat változott. Nem látszott meg rajta a háború. De annál inkább a közeledő félistenek, szatírok és najádok arcán.

Kevesebben voltak, mint négy évvel ezelőtt. Voltak, akik elhagyták a tábort, és soha nem jöttek vissza. Voltak, akik harcban estek el. Mások – róluk igyekeztünk hallgatni – átálltak az ellenséges oldalra.

Akik itt maradtak, fáradtak és harcedzettek voltak. Nem sok nevetés hallatszott errefelé mostanában. Még a Hermész-kabin tagjai is kevesebb csínyt eszeltek ki. Nehéz úgy élvezni a szívatást, ha úgy érzed, hogy maga az életed is az.

Kheirón ügetett először a pavilonhoz. Könnyű neki, deréktól lefelé egy szürke csődör. Szakála bozontosabb lett a nyár folyamán. Feliratos, zöld pólót viselt: „A kentaur a pokolban is úr!” Válláról íj lógott.

– Percy! Hála az isteneknek! De hol van...

Ebben a percben befutott Annabeth is. Nem tagadom, a szívem kihagyott egy dobbanásnyit, amikor megláttam. Nem mintha tet-szeni akart volna nekem. Annyi közös küldetésen voltunk már túl, és küldetés közben bizony néha fészülködni is elfelejtett. Mindig ugyanazt a régi, narancssárga, tábori pólót viselte ugyanazzal a farmerral, és néha a bronzpáncélját. Szeme szürke volt, mint a viharos ég. Nem tudtunk úgy beszélgetni, hogy a végén ne akartuk volna megfojtani egymást. Mégis megszedültem mindig, amikor megláttam. Tavaly nyáron, mielőtt Kronosz Luke testébe költözött, és minden elromlott volna, volt néhány pillanat, amikor azt hittem, hogy ő és én... szóval, hogy túl vagyunk az „egymás torkának ugrunk” korszakon.

– Mi történt? – ragadta meg a karomat. – Luke jól va...

– A hajót felrobbantottuk. Luke-nak nem esett baja. Nem tudom, hogy hol...

Silena Beaugard fúrta át magát a tömegben. Haja kócos, és még csak nem is sminkelt, ami igazán nem vallott rá...

– Hol van Charlie? – nézett körül, mintha a fiú csak elbújt volna.

Kétségbeesve néztem Kheirónra.

Az öreg kentaur megköszörülte a torkát.

– Silena, kedvesem, jobb lenne, ha erről a Nagy Házban beszél-nénk...

– Nem! – motyogta. – Most akarom hallani.

Sírni kezdett, és mi döbbenten néztük. Meg sem tudtunk szólal-ni. Sok embert elvesztettünk a nyáron, de ez volt a legfájdalmasabb.

Beckendorf elvesztésével mintha kihúzták volna lábunk alól a tábor talaját.

Végül Clarisse az Árész-bungalóból előrelépett, és átkarolta Silenát. Nem láttam még olyan furcsa barátságot, mint ami a háborúisten lánya és a szerelem istennőjének gyermeke között szövődött, de mióta tavaly nyáron Silena Clarisse párkapcsolati tanácsadójává lépett elő, a lány úgy döntött, felcsap Silena személyi testőrének.

Clarisse vörös harci páncélban volt, haját kendő takarta. Akkor volt, mint egy rögbicsatár, a szemöldökét örökké összehúzta, de Silenával meglepően kedvesen bánt.

– Gyere, kislány! Menjünk a Nagy Házba! Készíték neked egy forró csokit.

Mindenki megfordult, és a táborlakók kettesével-hármasával elindultak a bungalók felé. Senki sem örült már nekem, és senki sem érdekelt, hogyan robbant fel a hajó.

Csak Annabeth és Kheirón maradt velem.

Annabeth letörölt egy könnycseppet az arcáról.

– Örülök, hogy te visszajöttél, Hínáragyú!

– Kösz. Én is örülök.

Kheirón átkarolt.

– Biztos vagyok benne, fiam, hogy megtettél minden tőled telhetőt. Hajlandó vagy elmondani, mi történt?

Nehezemre esett újra felidézni a történeteket, de mindenről beszámoltam nekik, még az álmomban látott titánokról is. Csak Nico felbukkanását hagytam ki. Megígértem a fiúnak, hogy addig nem szólok senkinek a tervéről, amíg nem döntök úgy, hogy végigcsinálom, de a terve annyira ijesztő volt, hogy nem bántam volna, ha örökre titok marad.

Kheirón letekintett a völgybe.

– Sürgősen össze kell hívnunk a haditanácsot, hogy a kémügyet és a többit megbeszéljük...

– Poszeidón egy nagyobb fenyegetést emlegetett. Még az *Androméda Hercegnő*nél is nagyobb. Talán arra a kihívásra célzott, amiről az álmomban látott Titán beszélt.

Kheirón és Annabeth egymásra nézett, mintha tudnának valamit, amit én nem. Utáltam, amikor ezt csinálták.

– Erre később majd visszatérünk – ígérte Kheirón.

– Még valami – vettem egy nagy levegőt. – Amikor apámmal beszéltem, azt mondta, hogy eljött az idő. Meg kell ismernem az egész próféciaát.

Kheirón leengedte a vállát. De nem érte váratlanul a dolog.

– Tartottam ettől a naptól. Rendben. Annabeth, itt az ideje, hogy feltárjuk Percy előtt az igazságot – a teljes igazságot. Irány a padlás!

A Nagy Ház padlásán eddig háromszor jártam, vagyis hárommal többször, mint szerettem volna.

A lépcső tetejéről egy létrán lehetett feljutni a padlásra. Kíváncsi lettem volna, hogy a félig ló, félig ember Kheirón ezt miként abszolválja, de még csak meg sem próbálta.

– Tudod, hol találod, ugye? – kérdezte Annabethtől. – Hozd le, kérlek!

Annabeth bólintott.

– Gyere, Percy!

A nap lebukóban volt odakint, így a padlás még a szokásosabbnál is sötétebb és ijesztőbb volt. Mindenfelé régi hősök régi trófeái hevertek: horpadt pajzsok, tartósítoszerekben lebegő, levágott

szörnyfejek. Egy bólogató kutya nyakában bronztábla lógott a következő felirattal: „CHRYSAOR HONDA CIVICJÉBŐL ELCSAKLIZTA GUS, HERMÉSZ FIA, 1988-BAN, SK.”

Felvettem egy M-alakban meggörbült kardot, a pengéjén még látszódtak a varázsméreg zöld foltjai. A trófea tavaly nyári volt: „Kampé handzsára. Elpusztítva a Labirintus Csatája során.”

– Emlékszel, amikor Briareósz zsonglörködni kezdett a sziklakkal? – kérdeztem.

Annabeth lassan elmosolyodott.

– És arra, amikor Grover „pánikot keltett”?

Egymás szemébe néztünk. Eszembe jutott, amikor múlt nyáron a St. Helen-hegy belsejében Annabeth búcsúzásképpen megcsókolt, mert azt hitte, nem lát viszont.

Megköszörülte a torkát, és elfordult.

– A Prófécia.

– Igen – tettem le a handzsárt. – A Prófécia.

Az ablakhoz sétáltunk. Az Orákulum a háromlábú székén ült. Összeaszott múmia volt, batikolt ruhában. Koponyájáról fekete hajcsomók lógtak, hasított bőrhöz hasonlító arcából üveges szem bámult a semmibe. A látványától is hideg futkosott a hátamon.

Ha az ember nyáron el akarta hagyni a tábort, meg kellett látogatnia az Orákulumot, hogy az feladatot jelöljön ki a számára. Ezt a törvényt idén nyáron felrúgtuk. A harcosok engedély nélkül hagyták el a tábort a legkülönfélébb harci küldetések ürügyén. Ha le akarunk győzni Kronoszt, nem pazarolhattuk az időt formalitásokra.

De nagyon jól emlékeztem még arra a különös, zöld füstre – az Orákulum lelkére –, ami az összeaszott testben fészkelte. Most élettelennek tűnt, de ha próféciamondásra került a sor, mindig megmozdult. Füst szivárgott ki a száján, ami néha különös alakzatokat öltött. Egyszer az is előfordult, hogy elhagyta a padlást, mert kedve szottyant egy kis zombisétára, és úgy hozta el az

üzenetet nekem. Most, hogy a Nagy Próféciaával kellett előrukkolnia, kíváncsian vártam, milyen mutatványban részesít. Ami engem illet, minimum egy sztepptáncbemutatót vártam tőle.

Erre csak ült ott, mint egy hulla – végül is tényleg az volt.

– Sohasem értettem ezt – suttogtam.

– Mit? – kérdezte Annabeth.

– Miért egy múmia?

– Percy, a múmia sem volt mindig múmia. Több ezer évvel ezelőtt az Orákulum lelke egy szépséges szüzlányban lakott. A lélek generációról generációra szállt. Kheirón azt mondta, hogy ötven évvel ezelőtt ő is egy ilyen *lány* volt – mutatott a múmiára. – De ő volt az utolsó.

– Miért? Mi történt?

Annabeth mondani akart valamit, de meggondolta magát.

– Hagyjuk! Legyünk túl rajta, és tűnjünk el!

Idegesen néztem az Orákulum fonnyadt arcába.

– Na, mi lesz?

Annabeth kinyújtott kézzel közeledett a múmiához.

– Ó, Orákulum, az idő elérkezett. Szeretnénk hallani a Nagy Próféciát!

Hiába készültem fel a legrosszabbra, a múmia meg sem mocant. Annabeth odalépett hozzá, és lecsatolta az Orákulum egyik nyakláncát. Bevallom, eddig nem sok figyelmet szenteltem a múmia bizsuinak. Azt gondoltam, egy szerelemgyöngyös, hippy nyaklánc lesz, de amikor Annabeth felém fordult, egy tollas bőrszíjon lógó erszényt tartott a kezében, amely leginkább az indiánok gyógyszeres zacskóira emlékeztetett. Kinyitotta az erszényt, és kivett belőle egy összetekert pergament, alig nagyobb a kisujjánál.

– Ezt nem hiszem el – csodálkoztam. – Azt akarod mondani, hogy az a hülye prófécia, amiről évekig annyit kérdezősködtem, végig ott lógott a nyakában?!

– Még nem volt itt az ideje. Hidd el nekem, Percy! Én tízévesen olvastam először, és még mindig rémálmok gyötörnek miatta.

– Ez biztató. Elolvashatnám végre?

– Odalent, a haditanács előtt. Ne itt a... szóval tudod.

A múmia üveges szemébe néztem, és nem ellenkeztem. Elin-dultunk lefelé a többiekhez. Akkor még nem is sejtettem, hogy ez volt az utolsó látogatásom a padláson.

A tanácstagok már elfoglalták helyeiket a pingpongasztal körül. Ne kérdezzétek, miért, de a tábor haditanácsának nem hivatalos parancsnoki szobájává a rekreációs helyiség lépett elő. Bár amikor Kheirón, Annabeth és én beléptünk, az egész inkább hasonlított egy ordítóversenyre, mint haditanácsra.

Clarisse még mindig teljes harci díszben pompázott. Elektromos lándzsáját a hátán hordta. (Egészen pontosan ez a második elektromos lándzsája volt, mert az első én törtem ketté. Ő a „Hálál Ujjának” nevezte, de a háta mögött mindenki csak „Elektromos Fogpiszkálónak” csúfolta.) Vaddisznófej formájú sisakját a hóna alatt tartotta, kardja az övéen lógott.

Éppen Michael Yew-val vívott szócsatát, az Apolló-csapat új vezetőjével. Ami azért volt vicces, mert Clarisse egy fejjel magasabb volt a fiúnál. Lee Fletcher tavaly nyáron hősi halált halt, ezután vette át a vezetést Michael. Amilyen alacsony volt, olyan nagy volt az önbizalma. Turcsi orrával és ráncos ábrázatával mennyire emlékeztetett. Vagy attól volt ráncos, mert sok gondja volt, vagy attól, hogy túl sokáig célzott a nyíllal.

– Ez a mi hadizsákmányunk! – Michaelnek lábujjhegyre kellett állnia, hogy Clarisse arcába kiabálhasson. – Ha nem tetszik, megcsókolhatod a puzdrámat!

A pingpongasztal körül ülő tanácstagok – az Ellelop fivérek, Pollux a Dionüszosz-bungalóból és Katie Gardner a Démétér-ből – megpróbálták visszafojtani a nevetést. Még a Héphaisztosz-kabin élére sietve kinevezett Jake Mason ajkára is halvány mosoly ült. Csak Silena Beauregard nem mosolygott. Clarisse mellett ült, és üres tekintettel meredt a hálóra. Szemei vörösek és dagadtak voltak a sírástól. Előtte egy csésze érintetlen forró csoki gőzölgött. Sajnáltam, hogy itt kell lennie. Nem akartam elhinni, hogy Clarisse és Michael a feje fölött olyan semmiségek miatt ordibál, mint a hadizsákmány, amikor ő a szerelmét veszítette el.

– ÁLLJATOK LE! – kiáltottam. – MEGŐRÜLTETEK?

Clarisse rám meredt.

– Mondd meg Michaelnek, hogy ne legyen olyan önző!

– Te beszélsz?! – kérdezett vissza Michael.

– Csak Silena miatt vagyok itt, különben a bungalómban ülnék – kiabálta Clarisse.

– Elárulnátok, miről vitáztok? – kérdeztem.

Pollux megköszöri a torkát.

– Clarisse addig nem hajlandó velünk beszélni, amíg a... khm... kis problémáját meg nem oldjuk. Már három napja nem szól hozzánk.

– De hát ez csodás! – lelkesedett Travis Ellelop.

– Milyen problémáját? – kérdeztem.

Clarisse Kheirón felé fordult.

– Maga most a vezető, ugye? Megkapja a bungalómat, amit akar, vagy nem?

Kheirón topogni kezdett a patáin.

– Kedvesem, ahogy említettem, Michaelnek igaza van. Az Apolló-csapat igényei jogosak. Ráadásul sokkal fontosabb kérdések várnak megválaszolásra...

– Árész kérésénél mindig minden fontosabb! – csattant fel Clarisse. – Csak arra kellünk, hogy zokszó nélkül vérünket ontsuk a harcmesőn!

– Ne kecsegtess – motyogta Ellelop.

– Talán jobb, ha egyenesen Mr. D-hez fordulok... – markolta meg a törét Clarisse.

– Mint azt bizonyára tudod – vágott a szavába Kheirón ingerülten –, az igazgatónknak most épp elég dolga akad a háborúval, ne zavarjuk felesleges apróságokkal!

– Szóval így állunk – mondta Clarisse. – A kedves tanácstagok közül hajlandó *valaki* mellém állni?

Most már senki sem vigyorgott. Lesütött szemmel kerülték Clarisse pillantását.

– Így is jó – mondta a lány. – Sajnálom, Silena. Nem akartalak kitenni ennek a gyászod idején. De csak téled kérek bocsánatot, senki másától – fordult barátnőjéhez.

Silena mintha meg sem hallotta volna.

Clarisse a pingpongasztalba vágta törét.

– Nyugodtan vívhatjátok a kis harcotokat, de ezúttal Árészék nélkül! Addig a kisujjamat sem mozdítom, amíg nem kapjuk meg, ami jár nekünk! Kellemes hősi halált, uraim!

A tanácstagok döbbenten néztek a kirobogó Clarisse után.

Michael Yew tért először magához.

– A soha viszont nem látásra!

– Megörültél?! – ellenkezett Katie. – Ez kész katasztrófa!

– Ugye, Clarisse csak viccelt? – mondta Travis. – Vagy komolyan gondolta?

Kheirón felsóhajtott.

– Megsértettétek az önérzetét. Majd megbékél idővel – mondta a kentaur nem túl nagy meggyőződéssel.

Meg akartam kérdezni, miről folyt pontosan a vita, de Annabeth felém tátogott: *Majd később elmondom.*

– Most pedig, kedves tanácstagok, akár el is kezdhethnénk, ha gondolják! Percy hozott valamit, amit nektek is hallani kell. Percy, olvasd fel a Nagy Próféciát!

Annabeth átnyújtotta a pergamentekercset. Régi volt és száraz. Ügyetlenkedtem egy sort a zsineggel. Aztán vigyázva, hogy ne szakítsam el, kihajtottam, és olvasni kezdtem:

– „A legősibb istenek féleszű fia...”

– Bocs, Percy, nem „félvér” akartál mondani?

– Ja, tényleg. Bocs. – A diszlexia a félistenség egyik jele, de nagyon utáltam. Minél idegesebb vagyok, annál gyatrábban megy az olvasás. – „A legősibb istenek félvér fia... betölti a tizenhatodikat.”

Haboztam, mielőtt hangosan felolvastam volna a következő sorokat. Az ujjaimba hideg költözött, mintha a lap jégből lenne.

„Látni fogja majd az alvó világot,

Lelkét penge kaszálja le, egy átkos.”

Árapály mintha hirtelen jobban húzta volna a zsebemet. Elátkozott kard? Kheirón egyszer valami olyasmit említett, hogy Árapály sok emberre fájdalmat és bánatot hozott. Lehet, hogy a saját kardom fog megölni? És vajon mit értek azon, hogy a világ álmomba merül, ha nem a halált?

– Percy, halljuk a többit! – sürgetett Kheirón.

A torkom olyan száraz volt, hogy homokozni lehetett volna a számban, de felolvastam az utolsó két sort is:

„Egy választás vet véget napjainak,

Az Olimposz elenyészik, vagy fennakad.”

– Fennmarad – javított ki Annabeth türelmesen. – Vagyis nem pusztul el.

– Tudom, mit jelent! – mordultam rá. – „Elenyészik, vagy fennmarad.”

A szobára némaság borult. Végül Connor Ellelop szólalt meg:

– Eltenyészik, az jó, nem?

– Elenyészik – szólalt meg hirtelen Silena élettelen, tompa hangon. Csodáltam, hogy egyáltalán eljutott a füléig, miről van szó.

– Elenyészik, vagyis *elpusztul*.

– Elmúlik – folytatta Annabeth. – Eltörlődik. Semmivé válik.

– Felfogtam – feleltem ólomnehéz szívvel. – Kösz.

Sajnálattal, együttérzéssel és mintha egy kis félelemmel a szemükben néztek volna rám.

Kheirón úgy hunyta le a szemét, mintha imát mormolna. Így, ló alakban a fejét majdnem beverte a rekreációs szoba lámpájába.

– Most már talán megérted, Percy, miért nem mertük eléd tárni az egész próféciát. Tudtuk, hogy elég súly nyomja a válladat anélkül is, hogy...

– ...tudnám, hogy a végén mindenképpen beadom a kulcsot? – fejeztem be helyette a mondatot. – Igen, igazatok volt.

Kheirón szomorúan nézett rám. Ez az ürge háromezer éves volt. Több száz hős halálát látta már. Biztosan rossz ez neki, de bizonyos mértékben hozzászokott. És tudta, hogy nincs értelme nyugtatgatni.

– Percy, ugye tudod, hogy a próféciaák mindig többértelműek. Lehet, hogy csak jelképesen halsz meg.

– Hát persze! Mert ezt a sort tényleg olyan sokféleképpen lehet értelmezni! „Egy választás vet véget napjainak.”

– Talán tehetünk valamit ellene – vetette fel Jake Mason. – „Lelkét penge kaszálja le, egy átkos.” Megtalálhatnánk azt az elátkozott kardot, és elpusztíthatnánk. Úgy hangzik, mintha Kronosz sarlója lenne, vagy nem?

Ez eszembe sem jutott. Nem mintha számítana, hogy az elátkozott penge Árapályra vagy Kronosz sarlójára utal-e. A Proféciát úgysem tudjuk megváltoztatni. Az egyik penge így is, úgy is, learatja a lelkem. És valahogy nem szeretem, ha a lelkemet lekaszálják, ez alapszabály nálam.

– Talán hagynunk kéne Percyt, amíg megemészti, amit hallott – szólalt meg Kheirón. – Időre van szüksége, hogy...

– Nem. – Összehajtottam a proféciát, és a zsebembe dugtam. Dacos lettem, és dühös is, bár nem tudtam pontosan, kire. – Nincs szükségem időre. Ha meghalok, meghalok. Minek aggódjak miatt, nem igaz?

Annabeth keze megremegett, és nem mert a szemembe nézni.

– Nézzük a következő napirendi pontot – mondtam. – Más problémánk is van. Tégla van közöttünk.

Michael Yew a homlokát ráncolta.

– Egy kém?!

Elmondtam nekik, mi történt az *Androméda Hercegnőn*. Elmondtam, hogy Kronosz tudott az érkezésünkről, és hogy megmutatta az ezüst sarlómedált is, amelynek segítségével a kapcsolatot tartotta valakivel a táborból.

Silena megint sírni kezdett, Annabeth átkarolta a vállát.

– Nos – kezdte Connor Ellelop feszengve –, évek óta sejtjük, hogy kém van közöttünk, és valaki minden mozdulatunkról tudósítja Luke-ot. Mint például néhány éve az Aranygyapjú helyéről. Olyasvalaki lehet, aki nagyon-nagyon közélről ismerte őt. – Talán öntudatlanul, de Connor tekintete Annabethre siklott. Nála jobban senki sem ismerte Luke-ot. A fiú gyorsan elkapta a szemét. – Vagyis, természetesen, bárki lehet.

– Igen – nézett homlokráncolva Katie Gardner az Ellelop fivérekre. Azóta pikkelt rájuk, mióta a Déméter-kabin fűtetejét húsvéti csokoládényulakkal dekorálták ki. – Akárki Luke testvérei közül.

Travis és Connor egyszerre kérte ki magának a feltételezést.

– Elég legyen! – csapott Silena ököllel az asztalra, de olyan erősen, hogy kilötytént a forró csokoládé. – Charlie meghalt! Ti meg úgy civakodtok itt, mint a kisgyerekek! – Aztán arccal előreborulva újra sírni kezdett.

Forró csoki csöpögött le az asztalról, és hirtelen mindenki elszégyellte magát.

– Igaza van – szólalt meg Pollux. – Vádaskodás helyett azt kellene kilesni, ki visel hasonló medált. Ha Kronosznál van az egyik, talán a kém nyakában lesz a másik.

Michael Yew egyetértően felmordult.

– Még azelőtt le kell fülelni, hogy felállítanánk a következő haditervet. Az *Androméda Hercegnő* felrobbantásával nem állítottuk meg Kronoszt.

– Annyira nem – vette át a szót Kheirón –, hogy a következő támadást már el is indította.

– Arról a bizonyos „nagyobb fenyegetésről” beszél, amire Pózeidón is célzott? – kérdeztem.

Kheirón és Annabeth egymásra meredt. *Eljött az idő.* Mondtam már, hogy utálok, amikor ezt csinálják?

– Percy, nem akartuk neked elmondani, amíg vissza nem jössz a táborba. Szükséged volt egy kis pihenőre a... halandó barátaiddal.

Annabeth elpirult. Most jöttem rá, hogy tudja, kivel randiztam. Büntudatom támadt, aztán dühös lettem, hogy büntudatom van. Elvégre nem tilos, hogy a táboron kívül is barátaim legyenek. Nem voltam a...

– Hallani akarom, mi történt – mondtam.

Kheirón felkapott egy bronzkupát, és vizet öntött belőle a tálba, amelyben sajtot szoktunk olvasztani. Gőz csapott fel, és a beeső fényben szivárvány jelent meg. Kheirón egy aranydrachmát vett elő erszényéből, és így szólt:

– Ó, Írisz, Szivárvány Istennője, mutasd meg nekünk a fenyegetést!

A köd megremegett, aztán megláttam az ismerős, füstölgő tűzhányót, a St. Helen-hegyet. A vulkán oldala hirtelen kirobbant. Lángok csaptak fel, korom szállt mindenfelé, és láva ömlött le a lejtőn. Egy tévébemondó hangját hallottam: „Még a tavalyinál is nagyobb kitörés történt. A geológusok szerint ez még csak a kezdet.”

A tavalyi kitörés nem volt újdonság számomra. Mivel én okoztam. De ez a kitörés sokkal rosszabb volt. Szinte szétvetette a hegyet, oldalai összeroskadtak. A bugyogó lávából és kavargó füstből egy óriási alak bontakozott ki, mintha egy csatornából mászna elő. Nagyon bíztam benne, hogy a Köd eltakarja a halandók elől, mert amit én láttam, elég lett volna ahhoz, hogy egész Amerikán úrrá legyen a pánik, és kitörjenek a zavargások.

Eddig még nem volt szerencsém ekkora óriáshoz. Még az én félisten szememmel sem tudtam rendesen kivenni, csak annyit láttam, hogy egy ember formájú lény, ami akkora, hogy a Chrysler Buildinget baseballütőként használhatná. A hegy rázkódni kezdett, mintha az óriás nevetne.

– Ez ő – mondtam. – Tüphón.

Titokban abban reménykedtem, hogy Kheirón majd mond valami biztatót. Olyasmit, hogy: „Ugyan, dehogy! Ez csak a cimborám, Leroy, nekünk fog segíteni!” De hiába reménykedtem. Kheirón bólintott.

– A világ legfélelmetesebb szörnye, a legnagyobb fenyegetés, amivel az istenek valaha szembenéztek. Végül mégis kiszabadult a hegy alól. Ez a felvétel két nappal ezelőtt készült. Most jön az, ami ma történt.

Kheirón intett, s ekkor a kép is változott. „Öt államot katasztrófásújtotta területnek nyilvánítottak, de a szokatlanul erős vihar nem áll meg, továbbvonul kelet felé, hatalmas pusztítást hagyva

maga után.” A kamerák most egy középnyugati településre közelítettek rá, meg nem mondtam volna, melyikre. A tomboló viharból előbukkant az óriás: füstölgő kar, városnegyednyi kéz hosszú karokkal. Dühös morgása úgy rázta meg a várost, mint egy nukleáris robbanás. A felhők között kis pontok villogtak a szörny körül. Tüphón megpróbálta lecsapni őket, mintha legyenek lennének. Összehúztam a szemem, és mintha egy aranszekeket láttam volna repülni a sötétségben. Aztán egy hatalmas madarat vettem észre, egy óriási baglyot, amint siklórepülésben a szörnyre támadt.

– Azok ott... istenek? – kérdeztem.

– Igen, Percy. Napok óta küzdenek vele. Megpróbálják lelassítani. De Tüphón tovább menetel New York felé, az Olimposzra tart.

Megpróbáltam felfogni, amit hallok.

– Mennyi idő alatt ér oda? – kérdeztem.

– Ha az istenek nem tudják megállítani? Talán öt nap. A legtöbb isten ott tartózkodik... kivéve apádat, aki a saját háborúját vívja a tenger alatt.

– Akkor ki őrzi az Olimposzt?

Connor Ellelop a fejét csóválta.

– Ha Tüphón New Yorkba ér, teljesen mindegy, hogy őrzik-e, vagy sem.

Kronosz szavai jutottak eszembe, amiket az *Adroméda Hercegnő*n mondott: „Szerettem volna látni a rettegést a tekintetemben, amikor rájössz, hogyan döntöm porba az Olimposzt.”

Vajon erről beszélt? Tüphón támadásáról? Ami azt illeti, elég ijesztő volt. De Kronosz nem először ültetett már fel bennünket, szerette elterelni a figyelmünket. Ez a támadás túlságosan látványos. És az arany titán több támadást emlegetett, mintha Tüphóné csak az egyik lenne.

– Csapda. Figyelmeztetni kell az isteneket – döntöttem végül.

– Kronosz valami másra készül.

Kheirón komoran nézett rám.

– Valamire, ami Tüphónnál is rosszabb? Remélem, tévedsz.

– Meg kell védenünk az Olimposzt – ragaszkodtam az álláspontomhoz. – Kronosz újabb támadást tervez.

– Azaz csak tervezett – javított ki Travis Ellelop. – De te felrobantottad a hajóját.

Mindenki rám nézett. Biztató szavakat akartak hallani. Hinni akarták, hogy elhoztam nekik a reménysugarat.

Annabethre néztem, és láttam rajta, hogy egyre gondolunk. Mi van, ha az *Androméda Hercegnő* csak egy csel volt, amivel azt akarta elérni, hogy elégedetten hátradőljünk, és csökkentsük a védelmi készséget?

De nem akartam ezt Silena előtt felhozni. A kedvese az életét áldozta ezért a küldetésért.

– Lehet, hogy igazad van – mondtam végül minden meggyőződés nélkül.

Összefoglaltam magamban, mennyire is áll rosszul a szénánk. Az istenek egy hatalmas szörny ellen küzdenek a Középnugaton, ami egyszer már majdnem legyőzte őket. Apám palotája ostrom alatt, és elvesztett egy csatát Ókeánosz ellen. Kronosz él. Az Olimposz gyakorlatilag védtelen. A Félvér Tábor félistenei egyedül maradtak, és ráadásul egy kém is megbúvik köztük.

Ja, és mielőtt elfelejteném: a prófécia szerint hamarosan fűbe harapok. Egészen pontosan öt nap múlva. Éppen akkor, amikor Tüphón beteszi a lábát New Yorkba. Ezt majdnem kihagytam.

– Nos, azt hiszem, ennyi elég is mára – szólalt meg Kheirón.

Intett, és a köd elszállt. Tüphón és az istenek viharos csatája eltűnt a szemünk elől.

– Azt hiszem, ebben egyetértünk – motyogtam.

Ezzel a haditanácsot berekesztettük.

„...megpróbálhatnád Rick Riordan Percy Jacksonját, ha még nem olvastad. A fiam tegnap fejezte be az ötödik részt, így ma én is elkezdhettem. Fantasztikus befejezése egy fantasztikus sorozatnak. Megemelem a kalapomat, Mr. Riordan! XO”

– „Steph”

(ajánlás Stephenie Meyer hivatalos honlapjáról;
www.stepheniemeyer.com)

A PERCY JACKSON ÉS AZ OLIMPOSZIÁK-SOROZAT MÉLTATÁSA:

AZ UTOLSÓ OLIMPOSZI

„Magával ragadó történet.

Egyszerre izgalmas, gondolatébresztő és könnyfacsaró...

A regénysorozat méltó befejezése.”

– KIRKUS REVIEWS

„A feszült izgalom és a pezsgő humor nagyszerű kombinációja” – BOOKLIST

„Percy Jackson ötödik és egyben utolsó kalandja egy robbanással kezdődik, és egyre kirobbanóbban folytatódik... A rajongók nem fognak csalódni!”

– PUBLISHER WEEKLY

A SZÖRNYEK TENGERE

„Hősies témájához illő, hősies mutatóvány Riordan munkája.

Még fergeteges első könyvét is túlszárnyalta.” – PUBLISHERS WEEKLY

A BOOK SENSE NEMZETKÖZI BESTSELLERE

A BOOK SENSE NYÁRI TOPLISTÁSA, 2005

A TITÁN ÁTKA

Az olimposzi sorozat harmadik könyve annyira élővé varázsolja a görög mitológiát, amennyire egyetlen unalmas óra sem lenne képes... és az olvasó elcsodálkozik: hogy lehet az irodalom ilyen élvezetes? Ez egészen egyedülálló.

Az új olvasók gyorsan bepótolják az előző két könyvet, a régi rajongók pedig izgatottan várják a folytatást.” – KIRKUS

ELSŐ HELYEZÉS A NEW YORK TIMES GYEREKIRODALMI SIKERLISTÁJÁN

BEKERÜLT A BOOK SENSE TOP TÍZ KÖNYVEI KÖZÉ

QUILL AWARD JELÖLÉS

CSATA A LABIRINTUSBAN

„Ne keressétek tovább az új Harry Pottert! Percy Jacksonban megtaláltátok!

Már több légiónyi rajongója van!” – KIRKUS REVIEWS

„A szellemes és izgalmas párbajok, a nyaktörő iram lebilincseli a gyerekeket.”

– PUBLISHERS WEEKLY

2999 Ft

ISBN 978 963 245 577 8

9 789632 455778

 Könyvmolyképző Kiadó